

Et Sendebud

Uffe Wöldike

Tak:

Tak til Alice Hamann for din interesse for min bog.
Hvis ikke du havde renskrevet og opmuntret, er jeg ikke sikker på, den var blevet til noget.

Tak til Martin Lester og Jens Erik Jacobsen for korrektur-læsning.

Tak til Eivind Fønss for forsiden.

Tak til Arne Kiilerich for korrektur og billeder.
En speciel tak for dit venskab gennem mange år, Arne og din aldrig svigtende kreativitet i juniorarbejdet.

Personer udenfor familien, der står omtalt i bogen, er givet andre navne!

ET SENDEBUD

En tryk barndom.

Uffe Wöldike voksede op i landsbyen Niløse, som ligger nord for Dianalund. Stedet var en lille typisk, sjællandsk landsby med store stråtekte bondegårde, to købmænd, et lille apotek og mange forskellige håndværkere: tømrerværksted, to smedjer, urmager, karetmager, sadelmager, blikkenslager, skomager og barbér. Derudover var der plejehjemmet, skolen, missionshuset og kirken. Kirken lå placeret højt på bakken mod vest, og i landsbyens centrum var der et stort gadekær med mange forskellige ænder, svaner, karper, guldfisk og robåde. Alt dette var de trygge rammer om de fem søskendes dejlige barndom.

Hjemmet, Uffe voksede op i, var præget af meget liv og glæde og en fast tro og tillid til Gud. Hans far var købmand og handlede med alle slags kolonialvarer, med brændsel og foderstoffer, med fodtøj, isenkram og radioer m.m.

Mange var en fast del af den daglige husholdning – unge tjenestepiger, to ekspedienter, en lærling og en havemand.

Også bedstemoderen boede i det store hus. Hun var en herlig kvinde, fuld af tro, som tog sig meget af de fem børn. Når de gik ind til hende blev de altid beriget, opmuntret og trøstet. Hun lærte dem at bede og tro på Guds ord og at læse i Bibelen. Hendes tro og kærlighed har virkelig betydet meget for børnene senere i livet.

Hr. og fru pastor Frøkær-Jensen

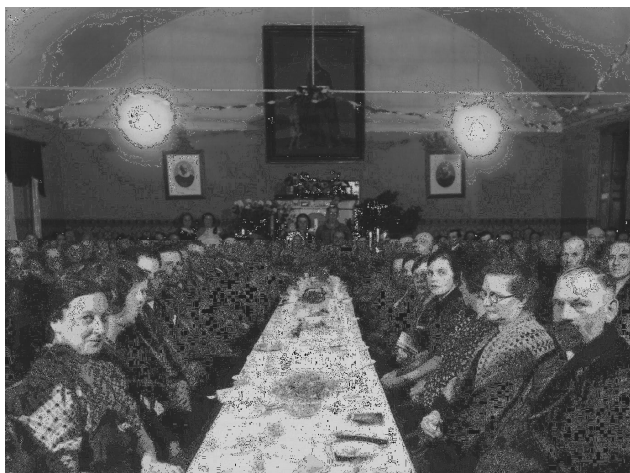
At være genstand for både forældres og bedsteforældres forbøn frembragte en frugt i den nye generation, og alle fem er i tjeneste for evangeliet i dag!

Ud over denne store husstand, havde forældrene stor omsorg for de fattige i sognet. Der var børn, som kom fra kommuneskolen og spiste middagsmad hos dem hver dag.

Ofte blev der bragt mad ud til nogle i byen, som havde det småt. Det var utroligt, hvad moderen kunne overkomme, og Uffe mindes, at hun sammen med en gammel syerske sad og reparerede deres brugte tøj, og at de derefter gik ud på Verup Mose blandt sognets fattigste for at dele ud, hvor behovet var størst.

Uffe fortæller om julen i deres hyggelige købmandsgård: Forretningen var pyntet med røde guirlander og gran. Vinduet blev pyntet af faderen med et stort spejl i bunden, det skulle naturligvis forestille søen med is, og vat blev lagt omkring som sne. Uffes mor lavede små nisser af rødt uldgarn, og der var små huse, lavet af pap og malet. Til sidst blev der sat lys i nogle af husene – udefra blev der kigget med beundring.

En jul var Uffes hedeste ønske en dampmaskine. Den manglede i vinduet hos blikkenslageren, der også handlede med legetøj, så mon ikke far havde købt den? Da Uffe stod med denne gave, kunne alle andre pakker få lov at vente. Han måtte ud i køkkenet og prøve dampmaskinen af. Vand blev fyldt på og en beholder med brændende sprit blev skubbet ind under kedlen, og kort efter dampede det ud ved stemplet. Et lille skub, og vidunderet kørte. Hvilken fryd!

Fra et møde i missionshuset i Niløse i 1940

Hele sognet var meget præget af Indre Mission, og der gik en vækkelse ind over egnen. Det var pastor Frøkær-Jensen og hans hustru, der var med til at tænde denne ild, som brændte i flere år. "Samfundet" voksede kolossalt, så der var mere end 100 børn i søndagsskole. Der var KFUM&K, der var møder for de 12 til 15årige, og der var en speciel idrætsafdeling, så alle disse aktiviteter tiltrak omkring 175 børn, unge og voksne. Det var lykkelige barndomsår i Niløse!

Ungdomstiden.

Uffe fortsætter med at fortælle:

Da jeg var færdig med den stråtede skole, syntes far, jeg skulle på realskole i Stenlille, for der var traditioner at holde i hævd. Det var noget med lærer eller helst præst, men det var slet ikke noget for en praktisk dreng som mig. Da jeg havde kørt 14 km. næsten hver dag i tre år på skærveveje og én gang fået smæk af spanskrøret, så sluttede festen, men jeg er trods alt glad for de tre år, jeg fik på realskolen.

Håndværk havde altid interesseret mig, og jeg ønskede derfor at komme i lære som møbelsnedker. Min tante i Præstø fandt en virkelig god læreplads i byen, og jeg boede hos hende de fire år, læretiden varede. Det blev en skøn tid. Jeg blev spejder, og der fulgte mange gode lejre, deriblandt to korpslejre med ca. 12.000 deltagere. Men også de ugentlige møder og weekender med telt og i hytter i en skøn natur glædede mig meget.

Ved alle vore samlinger bad vi til sidst spejderbønnen, som lyder sådan:

Kære Far i højen Himmel, hør mit hjertes stille bøn,
hvor jeg er i verdens vrimmel, lad mig færdes som din søn,
lad mig leve dig til ære, hædre Danmark, Far og Mor,
andre folk til nytte være, lyde spejderlovens ord.

Det er nok begrænset hvad man dengang forventede af denne bøn, men for mit vedkommende blev det til et spændende liv.

Præstø havde en meget aktiv sejlklub, og derfor var det naturligt, at næsten alle unge lærte at sejle. Da jeg altid har elsket vandet, meldte jeg mig til et kursus, der varede to sæsoner og afsluttede med praktisk prøve og eksamen i navigation. Beviset ”Den lille kystskipper” indebar, at man måtte føre sejlskip på op til 22 fod i indre dansk farvand.

Da jeg var udlært i november 1948, forlod jeg denne dejlige by med masser af gode minder og venner, hvoraf jeg stadig har kontakt til enkelte.

Jeg søgte et job i Slagelse som maskinsnedker på en stor møbelfabrik, men efter et års ansættelse blev jeg efter eget ønske indkaldt til søværnet. Det var ni dejlige måneder, og her fik jeg brug for den lille kystskippereksamen, for der blev søgt gaster til påmønstring af den ene af søværnets store sejlbåde ”Ambition”, og den første opgave var at deltage i nordisk mesterskab for dragesejlads. Dette forgik på Øresund over tre dage, og vore modstandere var naturligvis Drager fra Norge, Sverige og Finland, men det blev ikke os der vandt!

Efter endt tjeneste indenfor søværnet vendte jeg tilbage til mit gamle job i Slagelse, og her begyndte et helt nyt kapitel i mit liv. Hos KFUM havde de både pensionat og værelseudlejning, så det blev min bopæl den følgende tid.

Igen blev jeg involveret i spejderarbejdet. Som noget nyt var man startet med undervisning på aftenskole, bl.a. med samariterkursus, bibelundervisning, sang og musik, og jeg fik lov at starte et kursus i modellflyvning, som jeg havde stiftet bekendtskab med i Præstø.

Dette udviklede sig til en modellflyveklub, hvor vi tog rundt i Danmark for at deltage i konkurrencer.

Vi fløj i flere byer - og efterhånden også på flyvepladsen i Vandel og Beldringe lufthavn, hvor der blev afholdt danmarksmesterskab med udtagelse til nordisk mesterskab samt VM To af os var med til VM i Østrig og Sverige, men det er en hel anden historie.

På aftenskolen mødte jeg Ellinor. Hun var direktrice dvs. leder af systuen i en stor manufakturforretning i Slagelse. Der var flere af hendes kollegaer, som spiste på pensionatet, og når jeg ind imellem spurgte til den lille dame, fik jeg bl.a. at vide, at hun havde sin bibel med på arbejde, og hvis der var nogen, der havde spørgsmål, så kunne hun svare! – Fantastisk, tænkte

jeg, det var lige sådan en, jeg kunne tænke mig - den type hænger ikke på træerne - så det blev til en lille forsigtig hilsen til hende via en kollega, og snart var forbindelsen etableret.

Et frit og glad fællesskab.

Det varede ikke længe, før jeg begyndte at komme i hendes hjem. Der blev holdt møder hver uge, og jeg oplevede en virkelig strøm af kærlighed og fællesskab iblandt dem. Så dette var mit først møde med en bibelsk menighed.

Det var helt sikkert fremmed for mig!!

Det jeg oplevede var missionsbefalingen ført ud i livet, hvor Jesus sagde til sine disciple: **"Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!**

Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.

Og disse tegn skal følge dem, der tror: i mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger; de skal tage på slanger, og hvis de drikker dødbringende gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske." Markus 16:15-18.

De var glade, de var begejstrede, de var alle voksendøbte, de talte i nye tunger, de profeterede, de bad for syge og de havde omsorg for alle, der kom på deres vej. De bare elskede Jesus af hele deres hjerte, og Helligånden var her på en stærk måde.

Alt blev ledt af billedskærer Andersen – som var Ellinors far! Det skete med orden og ro, og det er helt sikkert, jeg fik noget at tænke på.

Deres kristendom var meget spontan og kontant. De talte om Jesus, som om han dagligt kom hos dem som en god ven, og han var der også ved sin Ånd, det mærkede man med det samme, man kom inden for dørene. Der var mange ting, de talte om, som jeg ikke rigtig forstod. Hvad ville det sige at blive frelst, at blive født på ny, at blive døbt med Helligånden og voksendøbt? De ord og vendinger kendte jeg ikke fra Indre Mission eller betydningen heraf, så jeg fik min konfirmationsbibel ned fra hylden, og nu blev der læst, først de fire evangelier og siden Apostlenes Gerninger.

Det første sted, jeg standsede ved, var Mattæus Evangeliet 3:6. Her blev døbt mange mennesker inde fra Jerusalem og Judæa, idet de bekendte deres synder, og i versene 13-16 bliver Jesus selv døbt af Johannes:

"Derefter kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at døbes af ham.

Men Johannes ville hindre ham i det og sagde: 'Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!'

Da svarede Jesus og sagde til ham: 'Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!' Så giver Johannes efter.

Men da Jesus var blevet døbt, steg han straks op af vandet, og se, Himlene åbnedes, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham."

Så var der altså noget, der hed voksendåb. Nu blev jeg nysgerrig og læste i Markus Evangeliet kapitel 16:15-18. Det er jo missionsbefalingen, og det er Jesus selv, der siger: **"Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, som er vantro, skal blive fordømt."**

Jeg læste apostlen Peters pinseprædiken i Apostlenes Gerninger 2. kapitel, vers 38:

”Omvend jer, og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.”

Jeg fik virkelig noget at tænke over, når jeg læste alle disse og mange andre skriftsteder!

Var jeg ikke en god kristen, der var døbt, da jeg var to måneder? Jeg blev da også konfirmeret, da jeg var 15 år. Jeg havde gået i søndagsskole i 10 år. Var KFUM spejder i 7 år, og jeg bandede næsten aldrig! Jeg følte mig pludselig fattig, når jeg sammenlignede mig med mine nye venner. De var glade og frimodige og vidnede om Guds ledelse og indgreb. Der var særlig en ældre mand, Peder Pedersen fra Roskilde menighed, som fortalte om, hvordan han blev ledt i beredte gerninger, som der står i 1. Korinterbrev 5. kapitel vers 20:

”Vi er altså sendebud på Kristi vegne, som om Gud formaner ved os; vi beder på Kristi vegne: Lad jer forlige med Gud!”

Kunne det virkelig passe i dag? Jeg undredes! Men hvorfor var jeg ikke som dem? Var det min dåb, der var noget galt med? Jeg vidste da, at Jesus døbte de små børn, det stod Mattæus 19:13-15, troede jeg. Nej, og dog, han døber ikke nogen af disse børn, men han velsigner dem:

”Derefter bar de nogle små børn til ham, for at han skulle lægge hænderne på dem og bede; men disciplene truede ad dem.

Da sagde Jesus: ’Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig; thi Himmeriget hører sådanne til.’

Og han lagde hænderne på dem og fortsatte sin vandring.”

Ja, men det er da de skriftsteder, præsten citerer, når han døber børnene!

Det bliver hans sag, for her står ikke noget om, at Jesus døbte børnene. – Men de små børn hører Gud til og indbydes til at komme til Jesus og blive velsignet!

Nu begyndte ”klokkerne” at ringe, og jeg så bedraget: at jeg intet, overhovedet intet havde fået i min barnedåb. Det gik op for mig, at der ikke er frelse i barnedåben.

Jeg måtte se, hvad Paulus skriver om dåben i Romerbrevet kapitel 6 vers 4:

”Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal vi leve et helt nyt liv.”

Pludselig så jeg ”vejen”, og en masse ting faldt på plads.

Det var jo det, de nye venner havde gjort! De havde, da de kom til tro, ladet sig døbe (begrave), og levede nu det nye liv: Kristuslivet. Opstandelseslivet. Et helt nyt liv! Og det var jo det liv, som jeg inderst inde længtes efter! Ville jeg have det? Ville jeg betale prisen?

Jeg levede jo et spændende liv, syntes jeg. Der var jo spejderne, flyveklubben, samtidig med at jeg fiskede en hel del, så egentlig kørte det bare derudad!

I 1954 blev jeg gift med Ellinor, som jo var datter i huset, hvor menigheden samledes.

Vi etablerede os i en dejlig lejlighed, også i Sct. Jørgensgade, og det blev et godt samlingssted for unge fra spejdertroppen og flyveklubben.

Fart og etablering.

I disse år var det moderne at købe en motorcykel og køre det halve Europa rundt, og da vi havde lagt lidt penge til side, der stod motorcykel på, blev der købt en splinterny NSU, for nu skulle vingerne prøves.

Det blev til nogle skønne ture til Sverige, Norge, Tyskland og Østrig, men her gik det galt en aften. Vi var på vej hjem til et Gasthaus, og i et kryds blev vi påkørt af en anden motorcykel. Jeg klarede nogenlunde frisag, men Ellinor blev slynget hen ad den våde asfalt, og da vi ikke havde hjelme på, fik hun et lille kraniebrud og seks dage på hospitalet i Innsbrück.

Men Gud var med os i det alt sammen, for da det lige var sket, kom et ungt par kørende. De fløj ud af bilen og samlede min kone op. Det så forfærdeligt ud. Hun blødte ud af det venstre øre, men få minutter efter var hun indlagt på hospitalet. Jeg sundede mig lidt og fik motorcyklen ind til fortovskanten, mens jeg konstaterede, at den ikke havde lidt nogen skade. Det var jeg glad for, men jeg spurgte Gud: ”Hvorfor!” Indeni mig selv havde jeg svaret: ”Gud havde mange gange kaldt på mig og vist mig, at han havde et specielt kald til mig, og at jeg måtte droppe en del af alle mine hobbies, for der var ikke megen tid til bibel og bøn.”

Jeg samlede mig sammen og kørte til hospitalet for at være hos Ellinor. Efter nogen ventetid blev hun kørt ind på en bære, og det var et chok at se hende ligge der, bleg og med en kæmpe bandage om hovedet. Lægen fortalte, der var en revne i kraniet, og at nogle nerver var beskadiget. Det var en både træt, chokeret og modløs ung mand, der forlod hospitalet, men samtidig taknemlig for at kunne lægge det hele over til Gud, da jeg var alene, tilbage på mit Gasthaus. Men søvn blev der ikke meget af.

Næste dag kørte jeg igen på hospitalet og blev glad for at se, at min kone efter omstændighederne havde det godt.

Da vi ikke vidste, hvor længe opholdet på hospitalet ville vare, måtte jeg køre tilbage til München for at hente både telt og grej – det var jo billigere at bo i telt end på Gasthaus. Vi skulle kun have været to dage i Østrig og havde derfor ladet teltet stå i München, så turen over Alperne kunne være nemmere uden den store bagage.

Det blev en fantastisk smuk tur over Alperne, og allerede dagen efter var jeg tilbage i Innsbrück. Efter at have besøgt Ellinor tog jeg ud på den smukke campingplads, der ligger ved floden Inn. Her slog jeg teltet op og gik tidligt i posen, godt træt efter den lange tur. Efter nogle timers søvn vågnede jeg pludselig, ved at nogen talte dansk til mig. Det var da mærkeligt, for jeg vidste, der ikke var andre danskere på pladsen! Jeg lynede posen op og gik udenfor, men der var ikke en sjæl at se. Mærkeligt! Jeg lagde mig igen og funderede over hvem eller hvad, det kunne være. Pludselig talte en stemme på dansk til mig igen: ”Det er nødvendigt for ethvert menneske at blive født på ny.” En glæde, jeg ikke kan beskrive, fyldte mig! Nu vidste jeg, at Helligånden var en levende realitet, der var kommet til mig for at trøste og vejlede mig. Det var jo det, jeg hørte om på møderne hos mine svigerforældre.

Jeg kunne dårligt vente til det blev dag med at komme til hospitalet og fortælle Ellinor, hvad jeg havde oplevet, men det blev jeg nødt til, for der var først besøgstid fra kl. 14.00.

Så jeg prøvede at falde i søvn igen, men det var svært. Jeg jublede midt i alt det svære.

Min kone havde det godt. Det var et katolsk hospital, så de sørgede godt for hende både åndeligt og fysisk. Efter seks dages forløb kunne hun udskrives, og tanken var så, at hun skulle med toget hjem til Danmark. Der var bare ét problem, og det var pengene!

Vi havde kun lige til turen hjem på motorcykel, og køre helt til Wien og låne penge på konsulatet havde vi ikke lyst til - der var mange kilometer til Wien. Så hvad gjorde vi næste morgen? Vi pakkede teltet og bad sammen for første gang i vort liv! Det gav os mod og kræfter til at begynde den lange hjemtur.

Det blev en spændende tur, hvor vi oplevede Guds hjælp gang på gang.

Vejnettet var slet ikke i orden efter krigen her østpå. Der var mange afspærringer, nogle steder var broer beskadiget og andre helt sprængt væk. Vi havde været så uheldige at miste vores vejkort, så vi kom alt for langt østpå, og pludselig stod vi ved en grænseovergang til Østtyskland, der hed Hof. Vi kørte igennem ingenmandsland med pigtråd og miner, og snart stod vi ansigt til ansigt med russiske soldater, som stoppede os og forlangte 20 DM, hvis vi skulle igennem og videre nordpå. Derudover skulle alt undersøges, altså pakkes ud. Det havde vi ikke lyst til, så vi måtte tilbage mod sydvest til Kassel. Her var bedre veje, men alle de samlinger, der var på vejbanerne, dunkede i Ellinors hoved, og pludselig råber hun til mig: ”Uffe, jeg er helt blind nu! Stop, stop!”

Chokeret tænkte jeg, det var en blødning i hjernen, der havde forårsaget dette!

Vi kravlede ned i grøften, og hvad kunne vi gøre andet end bede til Gud? Vi oplevede, at Gud greb ind på en fantastisk måde! Et kvarter efter gik det mod Kassel igen, og resten af turen til Danmark gik nogenlunde.

Da vi nåede hjem, måtte min kone i seng, og vi tilkaldte lægen. Kort tid efter var Ellinor indlagt på Slagelse sygehus, og det blev til to ugers ophold med elektriske behandlinger, så hendes ansigt kom helt på plads igen. Pris ske Gud!

Hendes ansigt havde været trukket helt skævt.

Denne tur kom til at betyde meget for os begge, og særligt for mig. Jeg oplevede Helligånden som en levende person, og jeg så den guddommelige trekant virke: Gud, mand, kvinde! Og det var og er dyrebart for os.

Midt i 50'erne kom Billy Graham til Danmark, og det var en stor oplevelse at høre ham forkynde Ordet. Han talte om at blive født på ny, og at synden stod som et plankeværk imellem Gud og mennesker. Men når vi bekendte vore synder og gjorde op med vores medmennesker, hvis vi havde forkerte relationer til dem, så ville vi få lov at opleve fred og glæde og få fred med Gud. Dette ramte mig i hjertet, og jeg var blandt de mange, som gik til forbøn, og her modtog jeg den fred og glæde, som overgår al forstand.

I 1958 blev vi sagt op i vores dejlige lejlighed i Sct. Jørgensgade, da huset skulle sælges, og vores drøm var selvfølgelig at få vort eget hus.

Jeg gik i gang med at tegne huset, og vi var meget heldige med at få en dejlig grund på 650 m² i sydbyen til 6.000 kr. så vi var meget taknemlige til Gud.

Forfatteren og hans kone Ellinor
foran hjemmet i Slagelse.

En aften sad jeg i mørke på den lille plet jord, som nu var vores, og i tankerne så jeg huset stå der med de store vinduer mod syd. Der talte Gud på en vidunderlig måde til mig, og det lød sådan: ”Her skal du samle gadens børn og give dem Ordet, men du må lave kælder under huset til dette arbejde.” Det havde vi ellers ikke prioriteret med, for det kostede 4.000,- kr. ekstra. Hvad gjorde vi nu?

Ja, det blev også lagt til rette af Gud. Vi havde en arbejdsmand i menigheden, som var villig til at tage fat med spaden, og da der var gået en måned, var kælderen ved fælles hjælp gravet ud.

Da vi flyttede ind i 1960, var det bare helt fantastisk. Det havde været en travl tid med at lave døre, vinduer og møbler, medens selve byggeriet stod på. Og vi havde fået en dejlig dreng, Kim, som dengang var 1½ år, så det var en stor lykke alt sammen.

Da vi var faldet lidt til ro, og de sidste indfatninger var malet i kælderen, skulle vi i gang med børnearbejdet. Vi havde søndagsskole de første år. Flere af børnene sagde ja til Jesus, og enkelte af dem er aktive i menigheden i dag. Pris ske Gud.

Modelbyggere i kælderen

Helligåndens dåb.

1964 blev et fantastisk år, fordi jeg ved Guds nåde fik lov at opleve Helligåndens dåb, og den oplevelse vendte op og ned på mit liv. Jeg læste og granskede meget i Ordet, og egentlig havde jeg ikke helt haft fred med Gud, for dette med den bibelske dåb stod stadig i baghovedet – eller var det hjertet, som Gud rørte ved?

Det ene skriftsted efter det andet kom til mig. Jeg læste om Filip og hofmanden i Apostlenes Gerninger 8:26-39, og det var med til at puffe mig det sidste stykke. I vers 37 spørger Filip hofmanden: **”Tror du af hele dit hjerte, så kan det ske”**. Her ser vi jo klart, som alle andre steder omkring dåb, at troen er en forudsætning for den bibelske dåb. Hofmanden bekender sin tro og bliver døbt. Derefter drog han af sted med glæde.

Det gjorde jeg også, den 12. august 1964, da jeg blev døbt i Storebælt ved Espe af min svigerfar. Der var 6-8 med fra menigheden, og det var en herlig aften.

De bad for mig, om at jeg også måtte blive døbt med Helligånden, men det oplevede jeg ikke den aften. Gud havde et andet tidspunkt, og det kom tre dage efter!

Jeg var dengang ansat i et stort byggefirma i Slagelse, og ved fyraften skulle jeg ud og låse af nogle forskellige steder. Da var det, ligesom jeg blev standset, og jeg stod og betragtede den blå augusthimmel med lette sensommerskyer, og det lød helt klart til mit hjerte: ”Han, som har skabt dette blå, han elsker dig”!

Jeg blev totalt overvældet, så jeg måtte sætte mig ned, og nu vældede Guds kærlighed ned over mig. Jeg græd og frydede mig, og fra den stund begyndte en hel ny tjeneste i mit liv.

Denne tjeneste står omtalt i 2. Korinter 5:14-20. ”Vi er sendebud på Kristi vegne”:

”Thi Kristi kærlighed tvinger os; vi er nemlig overbevist om dette: Én er død i alles sted, altså er alle døde; og han døde i alles sted, for at de, der lever, ikke mere skal leve for sig selv, men for ham, som døde og opstod for dem.

Således bedømmer vi fra nu af ikke nogen efter kødet; selv om vi også har kendt Kristus efter kødet, gør vi det dog ikke mere nu.

Derfor, hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til! Men alt dette er fra Gud, som forligte os med sig selv ved Kristus og gav os forligelsens tjeneste; thi det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser og lod ordet om forligelsen lyde iblandt os.

Vi er altså sendebud på Kristi vegne, som om Gud formaner ved os; vi beder på Kristi vegne: Lad jer forlige med Gud!”

” Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.” vers 21

Og det har jeg fået lov til at opleve i foreløbig 36 år, og mange mennesker har fået et møde med den levende Jesus, som de aldrig glemmer. Nogle blev helbredt, andre blev mødt af Helligånden og dansede rundt som berusede. Det er vidunderligt og spændende at være et sendebud på Kristi vegne!

Men hvordan reagerede så min familie, de var jo fra folkekirken.... Ja, far og mor blev helt chokerede, og mine søskende forstod heller ikke, at jeg var blevet gendøbt, som det kaldtes. Det var jo en katastrofe i vores højkirkelige familie, men jeg kunne fortælle dem, at gendåb er bibelsk. Apostlenes Gerninger 19:1-6:

”Medens Apollos var i Korint, skete det, at Paulus, efter at være rejst gennem de højereliggende landsdele, kom ned til Efesus.

Der traf han nogle disciple og spurgte dem: ”Fik I Helligånden, da I kom til troen?” De svarede: ”Vi har ikke engang hørt, at der er en Helligånd.” Han spurgte så: ”Hvilken dåb blev I da døbt med?” De svarede: ”Med Johannes’ dåb.”

Da sagde Paulus: ”Johannes døbte med omvendelses-dåb, og han sagde til folket, at de skulle tro på den, som kom efter ham, det vil sige: på Jesus.”

Da de hørte dette, lod de sig døbe i Herren Jesu navn. Og da Paulus lagde hænderne på dem, kom Helligånden over dem, og de talte i tunger og profeterede.”

Jeg havde heller ikke hørt, der var en Helligånd, da jeg var to måneder, men nu bad jeg om den, og jeg fik den. Halleluja.

Hvad skulle jeg bruge Helligånden til to måneder gammel?

Når Bibelen taler om dåb, appelleres der til voksne mennesker, som ønsker at leve et kristent liv. At Gud så oven i købet dør os med Helligånden, nøjagtig som disciplene blev det, er vidunderligt.

Jeg holder af at kalde den kærlighedens eller kraftens dåb, fordi vi får kraft til at tjene Gud på den måde, han ønsker det. Samtidig får vi del i hans kærlighed, og når det sker, begynder det nye liv, som Bibelen taler om. Paulus siger i Romerbrevet 6:3-4:

”Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død?

Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.”

Hvor kommer barnedåben dog fra?

Jeg gik i gang med kirkehistorien. Ligeledes blev bogen ”Den store strid” på 1000 sider tygget igennem, men det gav mig ikke meget svar på det, jeg søgte. Det nærmeste, jeg kunne komme, er, at barnedåben blev indført af den katolske kirke i det fjerde til femte århundrede. Den har intet med bibelsk dåb, altså troendes dåb at gøre.

Den kendte teolog Karl Barth skrev i et af sine værker: ”Påbud om barnedåb findes hverken i Jesu ord eller noget andet sted i Ny Testamente.”

Jeg var trods alt glad for, at familien måske begyndte at forstå mig, og det skilte os heldigvis ikke på nogen måde. De kunne måske mærke på mig, at jeg var blevet mere ”åndelig” og kunne fortælle om mange af de ting, jeg oplevede – også på møder og stævner i Næstved og Kolding. Og de lyttede!

Min søster og svoger arbejdede på kolonien Filadelfia i Dianalund som sygeplejersker, og de begyndte at komme på vores stuemøder. Her oplevede de for alvor Helligåndens nærvær og gaver virke, og under en bedestund en eftermiddag faldt Helligånden på dem begge. Det blev begyndelsen på en ny vandring og ledelse for dem.

Nu blev det deres tur til at berette om Guds gerning, og kort tid efter blev de begge døbt i Næstved Apostolske Kirke.

Det var en hel lille vækkelse, der begyndte, for kort tid efter blev min svogers tre brødre og mor døbt samt flere af deres venner, så jeg frydede mig, fordi jeg så ilden brede sig.

Men modstand slipper man ikke for. En dag kom afdelingslederen for KFUM spejderne og ville tale med mig angående mit forhold til den ”sekt”, jeg kom i.

Jeg måtte jo være klar over, at hvis jeg havde et andet dåbssyn end folkekirkens, så kunne jeg ikke være tropsassistent i 2. trop mere. Jeg var chokeret, nu hvor jeg virkelig havde noget at fortælle drengene i mine andagter!

Så jeg blev kasseret, og det var svært, da jeg havde været spejder med liv og sjæl i 20 år og var med i en rigtig god trop. Jeg følte mig ligesom den blindfødte mand fra Johannes Evangeliet i kapitel 9: Da Jesus havde givet ham sit syn, smed de ham ud af synagogen!

Man kan være lesbisk eller homoseksuel præst i den danske folkekirke, men hvis Gud åbner ens øjne, og man ser sandheden om den bibelske dåb, så er det ud!

(Dog kom afdelingslederen senere og spurgte, om jeg ville være med i ”skovmandspatruljen”, som yder service for de andre troppe. Dette sagde jeg ja til og var meget glad for det i de otte år, det varede).

På et tidspunkt fik jeg kendskab til en norsk læge ved navn Lundby, som også oplevede at være et sendebud. Da han blev en kristen, vidste han, at hvis hans tjeneste skulle lykkes, ville han være afhængig af Gud, og det er en dyrebar erkendelse. Han bad hver dag for sine patienter, og han fik stor anerkendelse og blev en populær læge, men også forkynder og foredragsholder. Han fortæller i sin bog om Guds ledelse. En vinter havde han været en tur i Sverige, og han sad i toget på vej til Oslo. Det var koldt og mørkt, og pludselig standser toget, og Helligånden taler til ham: ”Stå af toget og gå ind i skoven, jeg leder dig.”

Han gjorde, som Herren sagde. Hurtigt kom han frem til et lille skovhuggerhus, hvor der brændte et lille lys på bordet, og nede på gulvet lå en skovarbejder med en overskåret pulsår. Lundby fik standset blodet og bar manden tilbage til toget til videre behandling.

Togpersonalet var gået igennem hele toget for at undersøge, hvem der havde trukket i nødbremsen. Men alt var intakt. Ikke en eneste nødbremseplumb var brudt, og toget kørte videre.

Da jeg hørte dette vidnesbyrd, sagde jeg en sen aften til Gud: "Hvis sådanne ting kan ske og er sande, og det må de da være, når det er en kristen læge, der fortæller det, må jeg så få ører, så jeg kan høre din stemme og få kraft til at gå".

I den forbindelse fik jeg et dejligt ord fra Salmernes Bog 40:7, her står: **"Til slagtoffer og afgrødeoffer har du ej lyst, du gav mig åbne ører, brænd- og syndoffer kræver du ikke,"** og vers 9: **"At gøre din vilje min Gud, er min lyst."** I den norske oversættelse står det endnu stærkere: **"Du borer mine ører på mig."** Vidunderligt. Fantastisk. Gud forlanger egentlig ikke en hel masse af os, han ønsker bare, at vi skal høre, lytte til hans stemme, og så gøre det! Hvilken vidunderlig sandhed og frihed. Den har jeg levet i nu i 36 år. Halleluja. Alt for mange kristne står i entreen og drikker the og spiser tørre småkager. Kom dog ind i stuen, hvor der er varme og fede retter at få! Vil du betale prisen for at komme ind?

Der er også et alvorligt ord fra Jobs Bog 9:11: **"Går han forbi mig, ser jeg ham ikke, farer han hen, jeg mærker ham ikke."** Dette kunne være tusinde kristnes vidnesbyrd! Jesus af Nasaret går forbi, men vi hører ham ikke og fornemmer ham ikke, fordi vore hjerter og ører er så fulde af verdens larm og stress. Gud ønsker, at du og jeg skal leve i den strøm af kærlighed, som han sender herved til os hver dag. Når Gud salver os med Ånden, får vi også nye øjne at se med, og det vil sige, at vi begynder at ynkes over folkeskarerne, ligesom Jesus gjorde det. Vi vil føle en kæmpe afmagt. Det oplevede han også, og hvad blev resultatet? Det blev bøn; gang på gang gik Jesus ud i bjergene for at bede. Nu er det jo småt med bjerge i Danmark, men vi kan nok finde et stille sted i vort hjem, hvor vi kan læse af og få fyldt på, for det er simpelt hen nødvendigt, at vi er sammen med Jesus.

Jeg læste en stor artikel om Mother Theresa, og det er fantastisk, hvad hun har stablet på benene i Indien og andre steder med bespisning og pleje af gadebørn og døende i tusindvis. Og journalisten spørger hende på et tidspunkt: "Hvordan kan De overkomme alt dette" Hun svarer: "Det skal jeg sige Dem unge mand, jeg er sammen med Jesus i seks timer hver dag, så det er ham, der virker alt dette".

Går vi bag de mange store evangelister som: Spurgeon, Charles Finney, John Hyde, Osvald Smith og mange flere, og nutidens mænd som Billy Graham, Yonggi Cho med en menighed på en million, så er det bøn, bøn og atter bøn, der er baggrunden for disse mænds virke.

Kunne vi i dag bare lære lidt og helst meget af disse personer, så havde vi snart vækkelse her i vores vildførte nation. Også en mand som Arild Edvardsen fra Norge, der blev frelst for 40 år siden, talte Gud til: "Hele verden er dit sognekald". Han forstod det vist ikke helt den gang, men i dag må han erkende, at Gud har været trofast imod ham. Han dækker et område med 3,5 milliard mennesker med radio og TV fire gange om ugen, og han har brevschooler med fire millioner elever, hovedsageligt muslimer og buddhister. Han holder konferencer med de øverste ledere inden for den muslimske verden, og store kampagner med 100 tusinde tilhørere. Hvordan kan det lade sig gøre?

Han svarer meget enkelt: "Jeg forkynder ikke kristendommen, som vi kender den (altså fra statskirken), men jeg forkynder KRISTUS som den levende iblandt os, og derfor følger tegnene, som beskrevet i Markus Evangeliet 16:15-20:

"Og han sagde til dem: 'Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!

Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.

Og disse tegn skal følge dem, der tror; i mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger; de skal tage på slanger, og hvis de drikker dødbringende gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske'.

Så blev Herren efter at have talt med dem optaget til Himmelen og satte sig ved Guds højre hånd.

Men de gik ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med."

Menighed på tømmerflåde.

Da Jesus døbte mig med Helligånden blev mit kald til juniorarbejdet forstærket. Nu var der andre fra menigheden, som overtog søndagsskolen, og der var en stadig vækst.

Selv gik jeg ind i juniorarbejdet godt hjulpet af et par brødre fra menigheden. Det blev kørt på bedste spejdermanér med weekendture og sommerlejre med telt og rygsæk.

Nede ved Korsør Nor byggede vi tre tømmerflåder og havde gode ture hertil sammen med en spejdertrop fra Svendstrup. Tropsføreren, som jeg arbejdede sammen med, blev efter kort tid frelst tillige med sin hustru og søn, og i dag er han leder i menigheden.

To år senere byggede vi en ny og større tømmerflåde til ca. 25 personer. Den blev lagt på Tjustrup sø. Ellinor havde syet et stort trefarvet vikingesejl på 8 m², og ligeledes blev flåden trukket af to påhængsmotorer. Det var rart med disse, for engang imellem var der jo modvind. Det var virkelig festligt at tage 18-20 af sted fra kaffebaren på weekends med soveposer, dyner, telte og kogegej inklusiv 2-3 barnevogne.

Tømmerflåden blev også brugt i forbindelse med dåb, idet vi år efter år døbte mellem en og seks personer. Det var også en velsignelse, når vi hentede menigheden ved "Røde Hus" på flåden, så de kunne besøge os på sommerlejren, der fandt sted ved "Pilebækken" i den mellemste sø, som ejes af Gunderslevholm. Her lå vi igennem 15 år på en skøn plet helt ned til søen.

En søndag fik vi besøg af et præstepar fra Adventistsamfundet. Han ville gerne med på en menighedsudflugt til søen, og da han så tømmerflåden, blev han så begejstret, at han året efter

sammen med sin menighed byggede en meget fin og stor tømmerflåde med rigtigt stråtag på kahytten. Med til udstyret hørte en stor dieselmotor fra en ældre bil. Her holdt han sommerlejr med kurser i bl.a. dykning. De sejlede Roskilde Fjord rundt og holdt friluftsgudstjenester, når de anløb de små havne – det var et flot projekt!

På et andet tidspunkt fik vi besøg af fire brødre fra Apostolsk Kirke, som havde hørt om vores tømmerflådeprojekter. De så også, det var en god idé at komme på vandet med de unge, og fik bygget en stor flåde, som ligeledes kom til at ligge ved Roskilde Fjord. Senere byggede et par af dem en stor katamaran af glasfiber. Den kom til at ligge på Kolding Fjord, og bliver vist stadig brugt af ungdomsskolen på weekend- og dagture.

”Een Vej” startes.

Efterhånden som tiden gik, voksede en dejlig, lille menighed op på stedet. Nu var der ikke længere plads i stuerne eller lånte lokaler, så behovet for et større antal kvadratmeter i centrum var stort. Der skulle evangeliseres, og det blev der!

To brødre i menigheden havde et symaskinelager på Jernbanegade i Slagelse, og de overlod deres kælderrum til menigheden.

Det var en stor glæde at rydde ud, male og tapetsere, og i løbet af få uger flyttede vi ind. Det var en spændende dag, da dørene blev slået op. Vi kaldte vores menighed for

”One Way”, og det blev et populært sted for mange kirkefremmede de kommende år.

Vi oplevede et godt samarbejde med Missionsforbundet og Pinsekirken, og gang på gang kom der mennesker fra Folkekirken og deltog i vore møder.

Hver søndag var der gudstjeneste, og på hverdage havde vi kaffebar i eftermiddagstimerne.

Både ”Ungdom Med Opgave” og ”Unge Kristne” var til stor hjælp og inspiration. Disse kristne organisationer på fælleskirkelig basis sendte rutinerede unge, som evangeliserede i skoler, på gymnasier, arbejdspladser og foreninger, så der blev drevet mission med stor iver.

Bogen ”Korset og Springkniven” var en bestseller i disse år og blev læst af mange. Det var spændende at høre både David Wilkerson og Nicky Cruz i Tivolis Koncertsal, hvor mange blev frelst. Det var herlige dage. Hele vores menighed var indstillet på at gå ud med evangeliet, og det er og bliver nøgleordene for enhver menighed, og for hver enkelt af os.

Vores kaffebarmission, som senere fandt sted 2-3 aftener om ugen, fungerede ved, at vi gik på gaden med traktater og bibler. Vi inviterede mennesker inden for til en kop kaffe og en snak. Her var sang og musik, og der blev bedt med mange, som Herren mødte med frelse og lægedom.

Vi var nogle stykker, som særligt gik til narkomanerne, og da vi efterhånden fandt deres ”huler”, tror jeg nok, det gav al den spænding, vi kunne tænke os. En aften ledte Helligånden os til den største gruppe narkomaner midt i byen. Det var fantastisk, som de respekterede os. Dette førte til mange spændende timer, hvor vi bare sang og delte ordet med dem. Vi fik også lov at bede for dem.

I disse år (omkring 1972) havde ”Unge Kristne” og andre fået en nød for at lave kristne narkocentre rundt om i Danmark, og det var dejligt at kunne sende vore venner dertil, så de for måske første gang i deres liv fik lov at opleve kærlighed. Ikke få blev løst fra spiritussen og stofferne.

Jeg blev et sendebud.

Fra det øjeblik, hvor Gud døbte mig med Helligånden og indtil i dag 36 år efter, har Gud været fantastisk god imod mig – ved at tale til mig og bruge mig som sendebud – og mon ikke det er det største, vi små, uværdige mennesker kan opleve. Jeg tror det!

Biblen taler om, at vi skal forlige mennesker med Gud – en svimlende tanke, at du og jeg kan forlige mennesker med Gud!

Jeg har oplevet det på værkstedet, på gaden, i anlægget, i kældre, på kvist, i fly, på rejser.

Helligånden var der, og når jeg bad for mennesker, mødte Han dem på en fantastisk måde, som de aldrig glemmer. Halleluja!

Den første gang, jeg blev sendt til en mand med selvmordstanker, var en mandag aften, hvor vi i menigheden skulle have bedemøde. Jeg var i min kælder og skulle forberede mødet, og Helligånden sagde klart til mig, at vi skulle bede for mennesker med selvmordstanker i aften, og da vi var i gang med mødet nogle timer senere, kommer en af brødrene lidt sent og afbryder med ordene: ”Vi skal bede for mennesker med selvmordstanker”. Vi oplevede gang på gang at få herlige bønnesvar, når vi bad for mennesker.

Før bedemødet var slut, viste Helligånden mig, at jeg skulle skynde mig ned på ”Zanzibar”, som var et meget kedeligt værtshus, der lå tæt på stationen. Jeg tog bilen, og efter to minutter stod jeg i døren ind til værtshuset, og lige ud i min favn væltede en stor mand. Jeg var helt sikker på, det var ham, jeg skulle hjælpe, så jeg trak ham ind til væggen og sagde: ”Jeg vil gerne tale med dig”. ”Ja, men jeg har ikke tid til at tale med dig”!

Vi satte os dog ind i bilen, og han faldt fuldstændig til ro.

”Du har problemer”, sagde jeg. ”Ja” lød svaret, ”min kone er gået fra mig, og jeg har besluttet mig for selvmord, og det bliver i aften”. Det blev det ikke, for jeg kørte ham hjem til hans lejlighed, og her havde vi en meget skøn stund sammen, hvor jeg bad for ham. Han græd og takkede mig inderligt, fordi jeg havde hjulpet ham.

”Den Herre Herren gav mig læringes tunge, at jeg skulle vide at styrke de trætte med ord, han vækker hver morgen mit øre, han vækker det til at høre, som læringe hører.

Den Herre Herren åbnede mit øre, og jeg stred ikke imod, jeg unddrog mig ikke.”

Esajas 50:4-5.

Det er en fantastisk tanke, at vi kan være læringe hos Helligånden, den samme Ånd, der ledte Jesus frem, medens han gik hernede. Jesus sagde: **”Slet intet kan jeg gøre af mig selv, men kun det, som Faderen viser mig”**

Hvilken nåde at kunne høre den stemme og gøre den gerning, han ønsker udført.

Arbejde i Nice.

I tyve år var jeg ansat i ”Coronet Boat International”, et stort firma med ca. 500 ansatte, som producerede både i den dyre klasse fra ½ til 4 mill.

Vi leverede både til Norge, Sverige, Tyskland, Frankrig, Afrika, Canada, Grønland, Japan, Golfstaterne m.fl.

På et tidspunkt fik jeg chancen for at rejse ud på service. Det var et spændende, men også krævende job, men også her blev jeg sendt til mennesker, der ville lytte, og som erkendte deres behov. Min første servicetur gik til Frankrig sammen med en god kollega, der var mekaniker. Vi skulle udskifte et strømaggregat i en af de dyre både, der tilhørte en dansk ingeniør. Han havde sit job i Saudi-Arabien, men i sommerhalvåret boede de i Port Legalère, et lille paradis af en havneby.

Dette sted var målet for den 2000 km lange tur med vores lille lastbil. Vore største problemer var at finde en garage, når vi skulle overnatte, da der kun var presenning over værktøj og grej, så det var absolut nødvendigt med en lukket garage ved hver overnatning.

I Tyskland var det ikke svært, men da vi kom lidt sent til Lyon, fik vi virkelig problemer. Vi havde vel kørt 800 km. den dag og var godt trætte. Her var hoteller nok, men umuligt at få en garage. Vi fortsatte sydpå ad motorvejen til Marseille. Jeg sad og bad og fik en pludselig indskydelse: Drej af ved første afkørsel – og det gjorde vi! Få kilometer fremme kunne vi se skiltet: HOTEL, og vi var lykkelige. Men var der en garage her? Det viste sig, der var én i gården, og vi prøvede at køre ind, men taget gik på foroven! Vi var knust. Hvad nu? Jeg var lidt skuffet. Havde jeg hørt galt?..... ”Prøv at stå op på kofangeren, Uffe” siger min kollega. Det gjorde jeg, og det gav de fire cm. der manglede. Bilen var inde, og vi var glade. Gud havde hørt mit suk.

Der blev festet med en god bøj og et glas rødvin, og det var to trætte håndværkere, som fik en tiltrængt nattesøvn.

Næste eftermiddag nåede vi vores mål Port Legalère! Det er et lukket område med skildvagt, og kun med pas kan man komme ind. Her bor millionærer fra mange lande, og uden for husene, formet i ”Flint-stone” stil, står parkeret Rolls Royce, Bentley, Mercedes, Harley Davidson. I havnen ligger bådene i den dyre prisklasse. Her er eget havnekontor og enkelte forretninger. Der er restauranter, klublokaler og en skøn swimmingpool med grøtter og statuer. Den ligger øverst på klipperne med den skønneste udsigt over Nicebugten og Monaco. Vandet bliver pumpet op fra Middelhavet og er 23 grader varmt!

Her i dette paradis skulle vi arbejde i fire uger. Vi havde en lille lejlighed med den skønneste udsigt over Middelhavet. Der blev også tid til udflugter og dykning. Vi havde en lille jeep til disposition, og den var god i bjergene, så det blev til en spændende fotosafari i den dejlige natur. Da de fire uger var gået, og vi skulle hjem ad, fik vi problemer med bilen, men også her greb Herren ind. Vi havde kørt nogle timer, da temperaturen på bilen pludselig faldt, så vi kørte ind på et værksted i nærheden af Lyon og fik en ny termostat, men den lukkede på en anden måde, så

jeg leverede den tilbage igen. Jeg bad: ”Gud, nu må du gribe ind. Gør det sådan, at vi kan bruge den gamle termostat, når vi monterer den igen”. Det gjorde vi, og der var ingen problemer. Den virkede hele vejen hjem til Danmark. Gud kan bare det der! Halleluja!

Spændende oplevelser.

”Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed og udråbe et nådeår fra Herren.”

Lukas 4:18-19.

Dette ord kom til mig en aften i mit bederum, velsagtens fordi jeg så, at mange af mine arbejdskammerater var bundet af cigaretter og spiritus, så jeg havde en stor nød i mit hjerte, for at de måtte blive sat fri, og Gud mødte flere af dem.

Jeg husker særligt en stor brovtende skibstømrer fra Esbjerg, som var ansat i samme afdeling som jeg. Han var meget provokerende – bandede og svovlede dagen lang.

Gud gav mig frimodighed til at tale til ham, og jeg fortalte, at han ødelagde sit liv med det sprog, han førte, og alle de forbandelser, han udtalte. Så sagde han til mig: ”Mit liv er fuldstændigt ødelagt! Jeg har alle de sygdomme, man kan have i forbindelse med min sukkersyge, og jeg har lige fået en by-pass operation, så det går ad H.... til”.

”Synes du ikke, vi skulle lægge kursen lidt om?” sagde jeg. ”Hvordan mener du?”

”Jo, ser du, jeg har to hænder her, og min kone derhjemme har også to, og når vi folder dem, så udløses den største kraft i universet – bønnens kraft!”

Han var fuldstændig lamslået og paf, han blev som et lam: ”Tror du også på, at det nytter, at bede til Gud?” ”Ja,” svarede jeg: ”Det har jeg prøvet mange gange og har også fået hjælp og svar. Jeg skal fortælle dig, at min oldefar var en ledende skikkelse indenfor vækkelsen på vestkysten for omkring 100 år siden!”

Så vidnede jeg for ham og lovede at bede for ham sammen med min kone. Nu så jeg en tåre løbe ned af hans kind. Gud mødte denne mand på en stærk måde, for en uge senere mødtes vi igen. Han løb mig i møde og sagde: ”Uffe, det er helt fantastisk, hvad Gud har gjort. Jeg har oplevet en fantastisk frihed. Jeg har ingen trang til øl og cigaretter, og alle de piller, jeg fik, tager jeg slet ikke mere.” Det blev til et venskab, som holdt, og når han kommer til Slagelse, ser han ind til os. Pris ske Gud!

En anden dejlig oplevelse fik jeg med en værktøjsfører, jeg arbejdede sammen med. Han ledte samlebåndet med Elvstrøms sejlåde. Selv havde jeg en opgave på en af vores største både, en 15 meter motor-yacht.

Men gang på gang kom han over hos mig bare for at snakke, og en dag vi sidder på hans kontor, siger han til mig: ”Jeg ved, du er kristen, og jeg har det lidt svært. Som du ser, ryger jeg altid, og måske ser du også, at den får et par af de grønne”. Og det havde jeg set alt sammen. ”Jeg har en løsning på alt dette, og hvis du vil opleve frihed, så bliv en kristen”.

”Ja, men er vi ikke alle kristne her i Danmark, vi er da døbt og konfirmeret?” Mit svar til ham var: ”Vi er måske lidt religiøse, men religiøsitet kan du ikke bruge til noget!” – Der er aldrig nogen, der er blevet kristen ved at stå i et kirkesamfund. Billy Graham sagde det meget rammende: ”Man bliver ikke en bil af at stå i en bilgarage”.

”Vi må fødes på ny”, siger Jesus til Nikodemus i Johannes 3:3.

Det blev til en lang samtale i arbejdstiden, men slutningen blev, at han fik bogen ”Korset og Springkniven” med hjem.

Der gik en uges tid, så kom han glædesstrålende over mod mig: ”Jeg fatter det simpelthen ikke, men jeg er helt fri, jeg har ingen lyst til hverken bajerne eller cigaretterne, og min kone og jeg er begyndt at bede til Gud”. Ja, det er skønt, at Gud hører bøn. Gud er stor!

I Romerbrevet 8:14 står der: **”Alle, som ledes af Guds Ånd, er Guds sønner.”**

I Johannes 1. brev, 2:6 står: **”Den, der siger, at han bliver i ham, han er også skyldig at vandre således, som han vandrede.”** – En svimlende tanke, at vi er Guds sønner og døtre. Det er vi, når vi er født på ny og har fået hans Ånd, så ønsker vi at vandre som Jesus vandrede, og vi får kraft og frimodighed dertil!

En morgen, hvor Ellinor og jeg spiste morgenmad, sagde Helligånden pludselig til mig: ”Gå til borgmesteren og tal med ham”. Jeg tænkte: Mon jeg dog hørte rigtigt? Og ærlig talt havde jeg mest lyst til at slå det hen, men da jeg rejste mig for at trække rullegardinet op, kørte borgmesteren forbi ude på gaden! Så var jeg klar over, at det var nu, der skulle handles. En time senere sad jeg ved hans store skrivebord, og vi fik en rigtig god samtale. Han fortalte mig, at han havde hørt om mit juniorarbejde, og hvis jeg nogensinde manglede penge til arbejdet, så skulle jeg bare komme til ham, for der var penge til den slags arbejde. Jeg fik da også givet ham ”Korset og Springkniven” af David Wilkerson ved samme lejlighed, så det var en glad mand, der forlod borgmesterkontoret!

”Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du ved ikke hvorfra den kommer, og hvor den farer hen – sådan er det med enhver, som er født af Ånden.”

Johannes Evangeliet 3:8.

Dette måtte jeg erkende en lørdag formiddag, vi var ude på vores flyveplads sammen med en flok juniordrenge.

Vi havde alle vores modeller med. Det var fint vejr. Vinden var 2 sek-meter. Helt ideelt!

På et tidspunkt startede jeg min to-meter svæver. Automatikken var indstillet til fire minutters flyvning, og tilsyneladende var alt i orden. Men da den lagde an til landing, kom der en kraftig termikboble* (se notat side 46)

Flyet vendte og gik ind i den og steg og steg!

I 16 minutter kunne vi følge det, hvorefter det forsvandt i skybasen, som den dag lå i 6-700 meters højde, vil jeg tro. Jeg var lidt ked af at miste flyet, men så sagde jeg til Gud: ”Vil du godt lade dette fly lande hos nogle mennesker, som vil lytte til mig og til det budskab, jeg har til dem.”. Og det gjorde Gud. Tirsdag eftermiddag ringede telefonen. Det var præstegårdsforpagteren fra Kirkerup, 10 km fra Slagelse. Han fortalte mig, at han havde fundet mit fly på marken, da de var ude og samle sten før såningen, så jeg var velkommen til at hente det. Jeg blev meget glad og takkede Gud for hans ledelse, også her!

Om aftenen kørte jeg derhen og blev mødt af nogle meget venlige mennesker. Det blev til en rigtig god samtale om bl.a. ungdomsarbejde, narkoproblemer og tiden i det hele taget, og hvad var mere nærliggende end at give dem ”Korset og Springkniven”, som jeg altid havde liggende i bilen til uddeling?

Jeg kunne ikke andet end prise den almægtige Gud, for at han leder og styrer alle ting for en støvet snedker som mig.

”Ikke enhver, der siger til mig: ’Herre, Herre’ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.”

Mattæus 7:21.

Hvor har jeg hørt mange ynkelige bønner: ”Lær mig at sørge over mine synder. Oh, jeg synder dagligt meget og fortjener bare din straf over mit liv. Jeg kan slet ikke leve op til de ”krav”, som du stiller Gud, den standard er mig fjern. Åh Gud, det er den rene elendighed, tilgiv mig, Herre

Jesus.” Hvad mon Jesus tænker?: ”Har de slet ikke opdaget, at jeg er død for hele verdens synder. Jeg tog alle jeres synder med på Golgatas kors”.

Det står så herligt i Galaterbrevet 3:13:

”Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse for vor skyld (thi der står skrevet: ’Forbandet hver den, der hænger på et træ’).”

Og lad os også læse Romerbrevet 6:1-4:

”Hvad skal vi da sige? Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive større?

Nej, langt fra! Vi, som jo er døde fra synden, hvordan kan vi stadig leve i den?

Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død?

Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.”

Er det ikke herligt, for vi kan da ikke leve op til hans ”standard”, men vi kan dø op til den, Og igennem denne ”død” ”leve et helt nyt liv”. Halleluja.

Hvis mennesker dog bare vidste, hvad kristendom er, så ville alle være kristne!

Jeg traf en meget kendt og agtet personlighed, som hele sit liv har haft en ledende post i byen og menighedslivet i Slagelse. Og det blev til et venskab for mange år, og dermed også mange timers samtaler hovedsageligt om åndelige spørgsmål.

En dag sagde han til mig: ”Du må have en stor tro, siden du oplever den ledelse ved Helligånden. Det må være skønt. For min egen del tror jeg ligeså meget, som jeg tvivler. Jeg er ikke kommet længere”. Da græd jeg indvendig. Hvilket bedrag mennesker dog lever i.

Tankerne gik tilbage til den stund, hvor jeg oplevede Helligåndens dåb. Da blev jeg jo fyldt med hans kærlighed, og når vi hver dag ønsker at leve i den strøm af kærlighed, så gør vi hans gerning, og det er fred og hvile og glæde, som overgår al forstand.

Mange samtaler fulgte efter denne, og på et tidspunkt, tror jeg, den levende tro på Jesus brød igennem til hans hjerte.

Nu er han død, men jeg tror, vi skal mødes hjemme hos Herren.

”Lykkelig den, som ikke vandrer efter ugudeliges råd, som ikke går på synderes vej og ikke sidder blandt spottere, men har sin glæde ved Herrens lov og grunder på hans lov dag og nat.

Han er som et træ, der er plantet ved bækken; det bærer frugt til rette tid, og dets blade visner ikke. Alt, hvad han gør, lykkes for ham.” Salm 1:1-3.

Det er herligt, og det er Guds nåde at have lyst til at gøre Herrens vilje og dermed lykke til at hjælpe mennesker ind på himmelvejen.

En af mine gode kollegaer på arbejdspladsen fortalte mig om sin svigerfar, som havde det meget svært. Han var blevet skilt og boede nu i et lille hus i skoven øst for Slagelse, men han vidste ikke engang hvor! Manden havde haft en stor vognmandsforretning og havde selv kørt meget i udlandet, både Italien, Frankrig, Algier og Marokko.

Samtidig med skilsmissen kom der flere blodpropper og en by-pass operation, og nu boede han for sig selv ude i skoven.

Jeg blev grebet af stor nød for ham og hans situation, så jeg gik i bøn, og her viste Gud mig dette gamle hus! Da jeg har løbet en hel del orientering, var jeg klar over, hvor det lå.

En aften tog jeg derud for at kontakte ham, og det var halvsent og halvmørkt, før jeg stod ved hans dør. Den første reaktion på min banken var en stor schæferhund, som kom ud af døren og forskrækkede mig, men få sekunder efter blev jeg budt indenfor af en meget flink mand. Det blev til en rigtig god samtale, og selv om han var lidt uforstående overfor sådan en interesse for hans person og situation, så udtrykte han også glæde over, at jeg var kommet. Jeg fortalte ham, at Guds kærlighed til ham var årsagen til min henvendelse.

Det blev til flere besøg – også sammen med nogle få venner fra menigheden. Vi mærkede, at Jesus arbejdede i ham, også gennem den Bibel, vi havde haft med til ham.

Vores nye ven havde dog én ting, der igen og igen hindrede ham i at lytte - i hvert fald til os. Han var radioamatør!

Gang på gang midt i vore besøg, fór han hen til mikrofonen, for så var der samtaler fra det ene og fra det andet land. Han havde venner fra hele verden, som kontaktede ham, og det distraherede den gode atmosfære.

Vi bad for ham hjemme og i menigheden, at der måtte komme en løsning, og det gjorde der!

Da vi næste gang kom derud, havde der været indbrud, og alt hans dyre radioudstyr var stjålet.

Han havde været på sygehuset pga. infektion i såret på brystet, og mens han lå der, var alt blevet stjålet. Det var helt sikkert et chok for ham, men reaktionen var samtidig: ”Nu bliver der nok lidt mere fred i huset til at tænke over tingene”

Kort tid efter bad vi med ham til frelse, og Gud mødte ham, da han ønskede at blive en kristen.

Han døde en måned senere på grund af den infektion, der stadig var i operationssåret. Men vi takker Herren for hans ledelse og for de gode timer, vi tilbragte sammen med ham i det lille hus i skoven.

”Jeg vil minde om den Herre Herrens vælde, lovsynge din retfærd, kun den alene.

Gud, du har vejledet mig fra min ungdom af, dine undere har jeg forkyndt til nu.

Indtil alderdommens tid og de grånende hår svigte du mig ikke, o Gud.

End skal jeg prise din arm for alle kommende slægter.”

Salme 71:16-18.

Ja, giv dig tid til at fortælle. - - Det var med store overvejelser, jeg gik i gang med at skrive, for hvad var motivet for det?

Det var og er at fortælle om den mægtige, kærlige Gud, der åbenbarede sig ved Jesus Kristus, hans egen Søn. Og den vidunderlige Hellige Ånd, der leder og vejleder os små mennesker, så vi bliver redskaber i hans hånd. Og hvad er vel mere herligt?

Intet, absolut intet!

En lørdag morgen, da jeg fejede langs fortovet, talte Helligånden til mit hjerte: ”I dag vil jeg sende et menneske til dig, som har det svært”. Nå, tænkte jeg, det bliver spændende at se, hvordan det falder sammen med min plan for dagen! Min ældste søn og jeg skulle på undervandsjagt ved Nordholm, en lille ø, syv kilometer ude i Storebælt tæt ved Musholm. Her er også en boplads fra den første kystkultur og derfor mange stenredskaber, som vi interesserer os meget for.

Det var fint vejr, så vi var hurtigt fremme ved målet. Her kravlede vi i vores dragter, og med harpunerne under armen plumpede vi i vandet. Vi havde ikke svømmet ret længe, før jeg hørte en båd nærme sig vores position, og da jeg kiggede op, kom der ganske rigtigt en jolle med motor og kurs imod øen. Det var far og søn, der var på fisketur ligesom os.

Jeg gik i land, for pludseligt gik det op for mig, at her var manden, jeg skulle tale med!

De var meget interesseret i den form for fiskeri og så nogle af de redskaber, vi havde dykket op. Det blev til en god lang samtale om naturen og om skaberen. Der blev lejlighed til at fortælle om vort arbejde blandt narkomanerne, og det kristne arbejde interesserede ham virkelig.

Når man gang på gang oplever sådanne situationer, kan man kun undres over Guds storhed og må bare erkende, at han er stor, og at vi ikke fatter ret meget af det hele!

”Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.” Mattæus 6:33.

Jeg har mødt og dermed også talt med mennesker fra alle samfundslag, og man mærker hurtigt, at de mangler noget. For de flestes vedkommende har de søgt mange alternativer, men altid har de fået fat i den sorte ende som f.eks. Yoga, New Age, Buddhisme, Hinduisme o.lign.

Jesus siger: **"Jeg er vejen, sandheden og livet."** Og: **"Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør."** Hvad kan vi forlange mere?

Ved at læse de fire evangelier opdager vi, at Jesus er Guds søn – fyldt med Guds kærlighed til alle mennesker.

Når det åbenbares i vort land, hvor vidunderlig Jesus er, vil skarer af mennesker komme og få slukket deres åndelige tørst hos ham!

En dag fik jeg besøg af en kendt forretningsmand fra Slagelse. Han havde reflekteret på en annonce angående salg af en sejljolle, som jeg sjældent brugte. Vi blev enige om prisen, og da jeg havde fået pengene, og alt var i orden, ser han på mig med et fast blik og udbryder: "Du har det, jeg mangler". "Ja, det har jeg," var mit svar. Alt har jeg i Jesus Kristus), så derfor svarede jeg med et hurtigt: "Ja, og ved du, hvad det er?" "Ja" sagde han, "det er fred".

Jeg spurgte ham, om han kunne tænke sig at få den fred, og han svarede: "Ja".

Straks inviterede jeg ham ned i kælderen, for at vi kunne tale om dette.

Det blev til en lang samtale, og mange ting kom op til overfladen. Han blev også klar over, at der var en pris, som måtte betales – hans omgangskreds og hans kone ville få et chok, hvis han blev "religiøs".

Han fik en bog af Sigvard Wallenberg med hjem: "FRELSE, hvad er det for noget"?

Den var hurtigt læst, så få dage efter kom han og sagde: "Vil du bede for mig", og det ville jeg naturligvis gerne.

Senere blev jeg inviteret til hans smukke hjem. Han havde bogen i sin skrivebordsskuffe...

"Jeg tager den ofte frem og bliver så glad, når jeg læser i den", fortalte han mig.

Ja det er vidunderligt, når mennesker finder det, de ærligt søger: Fred med Gud!

Menigheden var til "Alliancebedemøde" hos Indre Mission. Og alt var gået efter den forud fastlagte plan, så det hele varede ca. en time.

Til slut blev der foreslået, vi skulle synge nr.572. Sangen havde jeg aldrig hørt, men den greb mig på en fantastisk måde, og jeg kunne ikke andet end sige:

"Ja, det er mig, du mener, Herre. Det er mig, der skal lytte til min nabo og min næste. Det er mig, der skal række dem en skål med livets vand. Det er mig, som er blevet mættet ved dit ord, og derfor driver Guds kærlighed mig til at dele det alt sammen med Hans sultne børn på jord".

Var det mig, du mente, Herre,
da du gav din kirke kaldet
til at sprænge alle grænser
med dit ord og med din dåb?
Var det mig, du mente, Herre,
da du bød gå ud til alle.
Var det mig, som skulle bringe
verden bud om liv og håb?

Var det mig, som skulle knæle
fuld af tak ved alterbordet,
for den kamp, du måtte kæmpe,
og den sejer, som du vandt?
Var det mig, du ville ruste
til at ta' dit ord på ordet.
Og gå ud som genfødt skabning
med dit ord som sejrens pant?

Var det mig, som skulle lytte
til min nabo og min næste,
var det mig, som skulle række
dem en skål med livets vand?
Var det mig, som skulle vidne
om det største og det bedste,
du i kærlighed har tiltænkt
hvert et folk og hvert et land.

Var det mig, du mente, Herre,
må du give tjenergløden,
så jeg går til dem, som venter
på din handling og dit ord.
Lad da mig, som du har mættet,
dele dine ord og føden
med min nabo og med alle
dine sultne børn på jord.
Ralf Tofte. Hjemlandstoner nr. 572.

Den pågældende aften på vejen hjem så jeg pludselig alle mine naboer på vej mod den evige fortællelse uden Gud og uden håb. Jeg stillede cyklen og gik grædende op og ned ad gaden. Det var mørkt, og jeg bad for dem alle sammen, at Herren måtte lægge det til rette og give mig anledninger til at fortælle dem om frelsen i Jesus Kristus. Og det tror jeg, Gud vil gøre. En af mine naboer ringede til mig en dag og fortalte, han havde fået kræft i leveren. Han ville gerne have, jeg bad for ham.

Vi havde et par timer sammen i hans hjem, som jeg ikke glemmer. Der blev grædt og bedt og svaret på mange spørgsmål. Men allerførst bad jeg om, at han måtte opleve frelsen som det vigtigste.

Derefter bad jeg om, at Guds vilje måtte ske med hensyn til helbredelse, for her var jeg ikke afklaret, fordi jeg aldrig har modtaget gaven til at helbrede, som det beskrives i 1. Korinterbrev 12:9. **”– en gives der tro ved den samme Ånd; en anden nådegaver til at helbrede ved den ene Ånd;”** han var glad, da vi skiltes, for han havde oplevet Guds fred og glæde.

Telefonen ringede to timer senere, det var naboen: ”Nu skal du høre, hvad jeg har oplevet! Jeg var træt og lagde mig for at få en lille lur. Da der var gået 1½ time, vågnede jeg, og nu oplevede jeg, at Guds fred og glæde og kærlighed vældede ned over mig, som jeg aldrig før har kendt det”. Han græd og jublede samtidig: ”Gud har hørt vores bøn. Jeg er accepteret, jeg er frelst. Jeg er fri, for min syndebyrde er væk, og hvis jeg bliver rask, vil jeg fortælle hele verden om Jesus. Gud har også vist mig, at jeg skal døbes, nu hvor jeg er blevet troende, så i næste uge må du døbe mig hjemme hos dig. Og ved du hvad? Jeg har fået en glubende appetit. Jeg har fået lyst til mad igen, er det ikke fantastisk?”

Han fortsatte han med at tage nogle tabletter, som han desværre døjede med at tåle. Han blev dårligere og dårligere for hver dag, der gik, og 10 dage senere døde han!

Hans forældre var kristne, og jeg har kendt hans far. Også ham fik jeg lov at hjælpe de sidste år, inden han døde.

Vi havde nogle gode timer sammen, hvor vi også delte nadveren i hans hjem. Det var stort for ham, for som han sagde: ”Det måtte vi jo ikke i den menighed, jeg stod i. Der skulle man være præst for at forrette nadveren”.

I Bibelen står der:

”Enigt og vedholdende kom de daglig i helligdommen; og hjemme i husene brød de brødet og holdt måltid med fryd og i hjertets oprigtighed.” Apostlenes Gerninger 2:4

Der hvor mennesker endnu ikke har hørt om Jesus og hans kærlighed til dem, lever de i åndeligt mørke, og tankerne åbner for tomhed og depression. Deres reaktioner på mødet med kristne kan være forståeligt, men Guds kærlighed er stærk til at bryde igennem deres forbehold og holdninger om kristendom. Ofte tror de, at det kun drejer sig om love og påbud, som skal overholdes. Det kan være svært at møde denne holdning, når vi går på gademission. Men

budskabet om Guds kærlighed i Kristus er mægtig til at overvinde trangen til at ville leve sit eget ”frie liv”.

”Men Jesus gik ud til Oliebjerget.

Og tidligt om morgenen vendte han tilbage til helligdommen, og alt folket kom til ham, og han satte sig og lærte dem.

Og de skriftkloge og farisæerne kommer med en kvinde, som var grebet i hor, og stiller hende frem i midten.

De siger til ham: ”Mester, denne kvinde er grebet på fersk gerning i hor. I loven har Moses befalet os at stene den slags kvinder. Hvad siger nu du?”

Dette sagde de for at stille en fælde for ham, så de kunne få noget at anklage ham for.

Men Jesus bøjede sig ned og skrev på jorden med sin finger.

Da de nu blev ved at spørge ham, rettede han sig op og sagde til dem: ”Den af jer, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på hende!”

Så bøjede han sig igen ned og skrev på jorden.

Men da de hørte det, gik de bort, den ene efter den anden, de ældste først; og han blev alene tilbage med kvinden, som stod der i midten.

Da rettede Jesus sig op og sagde til hende: ”Kvinde! Hvor er de andre? Var der ingen, som fordømte dig?”

Hun svarede: ”Nej, Herre, ingen!”

Da sagde Jesus: ”Jeg fordømmer dig heller ikke, gå bort, synd fra nu af ikke mere!” Johannes Evangeliet 8:1-11.

Er det ikke et vidunderligt budskab at gå på gaden med? Før i tiden levede vores menighed den halve tid på gaden, for som der står i 1. Johannes Brev 4:17: **”thi som han er, således er også vi i denne verden.”** Jesus er vores forbillede og liv. Han var altid på farten for at hjælpe de syge og de små – de store er mere tilbøjelige til at tro, de kan selv.

Det kunne være hårdt at gå på gaden med evangeliet, men alle de gode oplevelser, hvor vi har set Jesus gøre undere, opvejer absolut det svære.

Jeg husker særligt en aften, hvor jeg sad og talte med to unge piger. De havde levet dette ”herlige frie liv” på gaden, men de måtte indrømme, at livet med sprut og piller, narko og sex havde givet nogle slemme skrammer. De havde begge i desperation skåret deres pulsåre over for få måneder siden, men blev reddet ved en hurtig indgriben fra en ven, som fik dem på hospitalet.

Hvad var vel større eller mere nærliggende end at fortælle om den ven, som hedder Jesus, og som siger til kvinden, der blev grebet i utroskab: **”Jeg fordømmer dig heller ikke. Gå bort og synd ikke mere.”**

Det blev en stærk aften for os, som var til stede, og disse piger oplevede virkelig Guds kærlighed!

”Thi dertil blev I kaldet, fordi også Kristus led for jer og efterlod jer et forbillede, for at I skal gå i hans fodspor.” Peters 1. Brev 2:21. Her står, at vi skal gå i hans fodspor, og hans efterfølgere skal endda gøre større gerninger end han gjorde. (Johannes 14:12)

Kan det virkelig lade sig gøre?

Lad os betragte nogle få mænd, som er blevet meget kendt i de sidste 40 år.

Pastor Wilkerson, som skrev ”Korset og springkniven” samt andre spændende og lærerige bøger, fik nåde til at sætte 10.000 af unge i gang med gademission verden over, og mange rehabiliteringscentre er opstået som et resultat deraf.

Det startede natten til den 9. februar 1958, hvor han så underholdning på TV. Tomheden marcherede hen over skærmen i skikkelse af en række korpiger i næsten usynlige kostumer. Wilkerson havde få dage før set og læst en stor artikel om en narkobande fra New York, der havde dræbt en polio-ramt med deres knive. Pludselig kom tanken til ham: Tag til New York og hjælp disse stakkels drenge. Alt dette kom i gang ved, at han slukkede for fjernsynet og begyndte at bede. Vi kan lære af dette, for nøden er lige så stor i Danmark i dag!

Den kendte evangelist Arild Edvardsen lod sig lede af Helligånden, sagde nej til traditionerne og er et mægtigt redskab i Guds hånd.

Den tidligere buddhistmunk, Yonggi Cho, som i 1957 blev frelst og helbredt, begyndte med at holde kirke i et militær telt i Seuls slumkvarter, og det er flere år siden, de passerede medlem nr. en million. Hemmeligheden var: Han droppede religionen og forkyndte Kristus. Ikke som en for længst afdød sagnfigur, men som den levende og opstandne der i dag frelser og læger i 100.000 vis.

Det som disse tre mænd har til fælles er bønne og bøn ud over det almindelige, og hver især handlede de på Helligåndens vejledning og gav afkald på TV, traditioner og religion.

Gud ønsker også, at vi skal give slip på de ting i vore liv, som hindrer os i at gøre hans vilje. – ”Hvis ikke sædekornet dør, så bærer det ingen frugt!”

Gud har en vidunderlig plan for hvert eneste menneske på hele jorden med nådegaver og tjenestegerninger, som han lægger til rette foran os. Han har givet os menigheden at arbejde ud fra. Vi kan læse om dem i 1. Korinterbrev kapitlerne 12, 13 og 14, hvor Paulus opfordrer os til at stræbe efter disse gaver - og mange ville komme på plads i Kristi legeme ved at gøre dette.

”Thi hele loven er opfyldt i et eneste bud, nemlig dette: ”Du skal elske din næste som dig selv”.

Galaterbrevet 5:14.

En dansker, som var munk i et af de store hinduistiske templer, fortalte på TV om sit liv, og om hvordan hverdagen gik med at tilbede en masse guder og dæmoner. Endvidere havde han 213 love, han skulle holde til punkt og prikke.

Der faldt også et par pikante spørgsmål angående damer, men her blev den stakkels munk helt distraheret, for han måtte jo ikke se på dem eller tænke i seksuelle baner.

Stakkels mennesker, der er involveret i en så primitiv religion, som næsten fratager dem chancen for at møde den levende og almægtige Gud.

Disse stakkels munke kan blive udfriet i Jesu Kristi navn og ved kraften i Jesus Kristi blod.

Når det sker, er det en barsk omgang, men det fryder os at se Jesu kraft åbenbaret.

Da Dalai Lama var i Danmark i år 2000, kunne man undre sig over biskoppernes opførsel over for en sådan antikrist, da de lod sig velsigne med tørklæder, der er indviet til hinduistiske guder. Derudover anerkendte de Dalai Lama som billede på verdensfreden - - blinde vejledere for blinde! – Udenfor stod 7000 mennesker og ville ind for at suge fra ham. Det er uhyggeligt!

Hvor er kristendommen enkel og praktisk med kun ét bud: **”Du skal elske din næste som dig selv.”** Dette er umuligt i egen kraft, men i Kristus har vi fået del i guddommelig natur, og han giver os sin kraft til at gøre det.

”Alt, hvad der tjener til liv og guds frygt, har hans guddommelige magt skænket os gennem kundskab om ham, som kaldte os ved sin herlighed og guddomskraft, og derved har han også skænket os sine dyrebare og største forjættelser, for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær, og få del i guddommelig natur.

Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden guds frygt, i guds frygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle.” *Peters andet Brev 1:3-7.*

Det er herligt, og hvis vi vil have del i alt dette, begynder et helt nyt og spændende liv for os. Skjult i Kristus skal vi sejre i kampen mod mørkets magter.

Kraft og frihed i Guds ord.

”Thi dertil blev I kaldet, fordi også Kristus led for jer og efterlod jer et forbillede, for at I skal gå i hans fodspor,” 1. Peters Brev 2:21.

Jeg undres over Guds ord, hvor fantastisk suverænt det er. Tænk, at Ordet skaber, hvad det nævner: frelse, lægedom, hjælp i rette tid og det 2000 år efter, det blev forkyndt af Jesus, Guds Søn. Og han siger til os, at vi skal forkynde de gode nyheder og gå i hans fodspor! Det er en spændende opgave! Det giver en vidunderlig glæde, men også mange kampe, hvor vi får lov at sejre, fordi Kristus er med os og i os!

Fra jeg var ganske lille, har jeg interesseret mig for arkæologi. Da jeg kom på realskole i Stenlille blev det endnu mere, fordi vi havde naturhistorie på Åmosen. Det var under krigen, og her blev gravet tørv – tusindvis af tons blev kørt ud over hele Sjælland som brændsel. Ved disse tørvegravningerne blev der frilagt mange jægerbopladser, og det var spændende at se arkæologerne opmåle og registrere mange redskaber af ben og flint.

Da man i 60'erne lagde motorvejen uden om Slagelse, kom man meget tæt på Johanitterklostret Antvorskov, der er ca. 1000 år gammelt. Her havde munkene deres haver med masser af lægeurter, som svaleurt, tandbæger, uldbladet kongelys, bulmeurt og æselfoder, og da frøene fra disse planter kom frem i lyset, begyndte det at spire og gro.

Er det ikke fantastisk: Efter 1000 år i mørke og kulde har frøet bevaret sin spirekraft. Jeg bruger dette billede fra den fysiske verden som illustration på den åndelige verden.

Guds ord, som er tusinder år gammelt, har den samme spirekraft, og hvor det bliver forkyndt og modtaget i hjertet, så gror det og afføder en stor tro, og troen er nødvendig for at gøre Jesu gerning.

Vi lever i de sidste tider og dermed også i den mest spændende tidsalder på godt og ondt. Vi oplever, at evangeliet går sin sejrsgang over hele kloden. Jesus lever! Alle de andre religionsstiftere er stendøde og venter kun på dommen. Jesus løste os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for os, og derfor lever vi i frihed og kan ikke holde det for os selv. Vi må fortælle om ham overalt, hvor vi kommer.

En af mine gode kollegaer på arbejdet havde en svær periode, og jeg kunne se på ham, som normalt var en munter fyr, at der var noget, der pinte ham. Jeg bad for ham og om, at jeg måtte få frimodighed og kraft til at hjælpe ham. I en middagspause spurgte jeg ham, hvad der var problemet?

”Du ved, at jeg lige har solgt mit hus og købt en gammel købmandsgård på Sydsjælland” siger Peder, ”og dermed kommer vi til at sidde for en større husleje. Det kunne vi jo nok klare, hvis min kone stadig havde sit job, men hun er lige blevet fyret, så det er det problem, jeg går og tumler med.”

Jeg vidste her, at Gud ville gribe ind, så jeg fortalte Peder: ”Når vi har problemer derhjemme, så folder vi vore hænder og beder til ham, der har skabt himlen og havet og alt, hvad der er i dem. Og vi oplever Guds indgreb gang efter gang.”

Peder smilte lidt forlegent og mente ikke, at den store Gud var interesseret i vores hverdagsproblemer, men det måtte komme an på en prøve, for ”jeg tror jo på, at der en Gud bag det alt sammen.”

Jeg skulle vist på en servicetur, så der gik vel 14 dage, før jeg igen kom ind på hans afdeling. Den mandag morgen kom Peder løbende hen til mig: ”Nu skal du høre, hvad der skete! Gud har hørt vores bøn! For som du sagde, skulle jeg bede sammen med min kone og mine børn, og det gjorde vi. I sidste uge kom min genbo over til mig og fortalte, at lige før vi overtog

købmandsgården, kom der mandskab fra benzinselskabet og sløjfede pumperne og fjernede alt udstyr, som hørte til, men de sløjfede ikke tankene eller tømte dem! Så han var sikker på, der måtte være noget benzin i dem!

Vi måtte selvfølgelig undersøge sagen, og det viste sig, at der var mange liter benzin! Hvor mange ved jeg ikke, men jeg sælger til venner og bekendte og har da kørt gratis nu i flere dage, og tilsyneladende er der mange liter endnu. Min kone har også fået nyt arbejde, som hun er glad for."

Peder og hans familie kom hos os, og da han er musiker lærte han mange kor, og der blev sunget. Peders kone begyndte også at komme med til Aglow møder, som arrangeres af kristne kvinder for kvinder. Og de kom begge med på menighedens sommerlejr sammen med deres to piger. Gud er stor!

Ja, det er skønt at opleve Guds indgreb i hverdagen. En god kollega var meget interesseret i jagt, og han havde for få måneder siden anskaffet sig en ret dyr jagthund, en tysk korthåret, men den blev syg, og dyrlægen kunne ikke se, hvad den fejlede. Jørgen havde brugt en hel del penge på medicin, men ingenting hjalp. Spørgsmålet lå i luften: "Vil du ikke bede for min hund?"

Han sagde det ikke, men jeg foreslog selv at bede for den? Jørgen vidste, jeg er kristen, og han svarede: "Ja, men jeg har jo aldrig været på det hold med at tro på Gud! Tror du virkelig, Gud vil helbrede min hund?" "Jeg ved, han både elsker dig og din hund, og derfor beder jeg for den."

Der gik kun nogle få dage, så mødte jeg Jørgen med et stort smil på: "Ved du hvad Uffe? Min hund er fuldstændig rask. Tak skal du have."

Få dage efter var Jørgen og hans to døtre med på weekend med tømmerflåden!

Gud hører også sådanne specielle bønner. Han er interesseret i vore liv og vor færd.

Han er kærlighed!

Endnu en kollega:

Poul var en flink kollega, som jeg traf engang imellem, og vi fik altid en god sludder. Han var københavner, og han havde en typisk københavnerjargon med alle de eder og bandeord, som der kunne hænges på. Og han havde nogle frygtelige tænder, der var fyldt med betændelse.

En dag siger jeg til ham: "Hvorfor får du ikke ryddet de sorte stumper, det ligner jo et nedbrændt husmandssted på heden! Du er jo ellers en pæn mand, så det ville jo pynte på dig med lidt nye bisser."

Poul lo, så det klukkede: "Jeg har været til tandlæge flere gange, men på grund af betændelse kan han ikke rydde munden." "Hvorfor tror du, der er så meget betændelse, Poul?" spurgte jeg. "Ja, det var et godt spørgsmål, Uffe."

Jeg fik lov at komme med svaret: "Hvis du ville lægge dit sprog om og undlade alle de eder og forbandelser, så vil der ske ting og sager! Jeg skal sige dig, at vores liv styres af vores mund og bekendelse. Det fortæller neurologerne, og det står beskrevet i Jakobs Brev i det Nye Testamente, så det er en "nyhed", der er 2000 år gammel!"

"Du tror altså på Bibelen!" svarede han. "Ja, vores to døtre er også KFUK spejdere, så de læser også lidt i Bibelen. OK, jeg vil prøve at lægge mit sprog om."

"Og vi vil bede for dig derhjemme, og lad os så se, hvad Gud gør."

Jeg tror, der gik fem til seks uger, før jeg igen kom ind på hans afdeling, og hvem kom hen til mig med flotte nye forlorne tænder! Det gjorde Poul: "Hvad siger du så Uffe?"

HAN hører bøn. Halleluja.

"Mine brødre! Ikke mange af jer må søge at blive lærere. I skal vide, at vi får en desto strengere dom. Vi fejler jo alle i mange ting; hvis en ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til også at holde hele sit legeme i tømme.

Når vi lægger bidsel i munden på hestene, for at de skal lystre os, så kan vi også styre hele deres krop. Se også på skibene, som er så store og drives af så stærke vinde, de styres dog med et ganske lille rør, hvorhen styrmandens hu står.

Sådan er også tungen et lidet lem, men kan dog prale af store ting. Se, hvor den mindste ild kan sætte den største skov i brand! Også tungen er en ild. Som en verden af uretfærdighed sidder tungen blandt vore lemmer; den besmitter hele legemet, ja, sætter "tilværelsens hjul" i brand og er selv sat i brand af Helvede.

Thi enhver art af vilde dyr og fugle, krybdyr og havdyr kan tæmmes og er blevet tæmmet af mennesker; men tungen kan intet menneske tæmme, rastløs og ond som den er, fuld af dødbringende gift. Med den velsigner vi Herren og Faderen, og med den forbander vi menneskene, som er skabt, så de ligner Gud.

Af den selv samme mund udgår både velsignelse og forbandelse. Mine brødre! Således bør det ikke være. Kan samme kildevæld give både velsmagende og bittert vand? Kan et figentræ, mine brødre! bære oliven, eller et vintræ figner? Ej heller kan en salt kilde give fersk vand." *Jakobs brev 3:1-12.*

Min anden tur til Frankrig.

Så var der endnu en servicetur til Frankrig, og denne gang blev det med SAS. Det var jo lidt nemmere end 4.000 km med lastbil, så jeg nød turen i fulde drag. Jeg rejste alene, da det kun var snedkerarbejde, der skulle udføres. Blev hentet i Nice lufthavn af bådens kaptajn. Vi kørte først til min dejlige lille lejlighed på bjergskræningen med udsigt til Middelhavet. Jeg var meget spændt på selve opgaven, men også på alt det andet, som jeg forventede skulle ske, og jeg blev ikke skuffet de næste tre uger!

Vi kørte ned til havnen med alt mit håndværktøj, og her havde vi en lille briefing med de forskellige involverede. Resten af dagen gik med besøg på havnen, der altid er et interessant mål. Dernæst ud at dykke fra klippen. Her er jo meget fremmedartet natur og fisk, som vi ikke ser i Danmark!

Første gang jeg var dernede, gav jeg "Korset og Springkniven" til fru (gift med bådens ejer), og jeg var ikke i tvivl om, at hun havde læst den, for hun lyttede og var levende interesseret i det arbejde, jeg var involveret i.

En eftermiddag kom hun ned i båden, hvor jeg arbejdede: "Wöldike, nu synes jeg, De skal holde en pause, så tager vi til Nice og får en kop kaffe." Og som sagt så gjort. ½ time efter suste vi i GTIeren til Nice og fandt en meget hyggeligt sted, hvor der var kaffe og lækre sager. Samtalen gik på kristendom kontra religion, så det var meget skønt at kunne fortælle mit vidnesbyrd og om det arbejde, som optog mig i min fritid.

På et tidspunkt fik jeg frimodighed til at spørge: "Er der slet ingen slanger i det paradis, som Port Legalèr er? Der er jo gartnere, som laver alt havearbejdet, så man skal vel bare slappe af, sejle og bade og hygge sig?" "Jo, Wöldike, man kan måske sige, at der er slanger, der er da nogle ting, som vi mangler, når vi bor hernede, og det er nok en omgangskreds. Her har man - og sådan er det vist for de fleste - ikke venner, man kommer sammen med. Vi mangler et fællesskab, så på den måde er der et minus. Men vi nyder hver dag alligevel, for stedet og naturen er jo virkelig skøn." Og det måtte jeg give hende ret i!

En fredag eftermiddag tog jeg tidligt fri fra båden. Det var herligt vejr, så jeg tog op til den skønneste swimmingpool, man kan tænke sig. Den lå ret højt oppe med en pragtfuld udsigt over Nicebugten, Monaco og bjergene mod Italien.

Efter badet, da jeg lå og nød solen, talte Helligånden helt klart til mig: "Jeg kender din plan for morgendagen. Tag trygt af sted, jeg vil lede dig."

Jeg blev utrolig glad og var meget spændt på, hvad Gud havde for med mig? Jeg spurgte fru, om jeg måtte låne jeppen til en lille bjergtur lørdag, og det var der ikke noget i vejen for.

Så kom spørgsmålet: ”Må jeg tage med, Wöldike? For jeg har ikke noget særligt at lave i morgen. Så kunne vi måske tage GTIeren, den er jo lidt bedre at køre i!”

Aftalen blev så, at vi skulle starte kl. 9.00 lørdag morgen! Men hvorhen?

På en speciel måde havde jeg en lille vision om en bjerglandsby højt oppe i bjergene ind mod Italien, men hvad den hed, eller hvor den lå, anede jeg ikke.

Vi kørte mod nordøst. Der var utroligt smukt med vinmarker, gamle klostre og andre smukke og maleriske bygninger.

Efterhånden som vi kom længere nordpå, blev naturen anderledes – der var marker, hvor hyrder passede geder og får. Højere oppe fik vi øje på en lille landsby – mon det var her, der ville ske noget?

Vi kørte igennem en byport. Hele landsbyen var omgivet af en mur, alle husene og et lille torv var bygget af titusinder af marksten. Bygget for flere hundrede år siden. Dette var imponerende, en virkelig perle at fotografere!

Ved springvandet på torvet var der et lille spisested, hvor man kunne købe både kaffe og mad, og da vi var sultne, gik vi indenfor.

Stedet havde en helt speciel atmosfære, lavt til loftet, de fleste af møblerne var naturligvis håndlavede af naturtræ og skind. Der var håndknyttede tæpper på gulvet, også lamperne var hjemmelavede og meget primitive. Spisekortet var jo ikke lige det album, vi fik stukket i hånden nede i Nice og St. Raphaël, men der var jo også forskel på prisen.

Vi bestilte en ret med lammekød og grønsager. Det var tilpas krydret, så det gled godt ned med en god landvin. Herefter fik vi expressokaffe med hjemmebagt kringle.

Jeg var glad for, at der var én, der ”tog styret” den sidste time i denne lille landsby!

Vi gik udenfor på torvet, og fru siger så: ”Wöldike, nu kan De gå mod syd, for De skal vel ud og fotografere, så går jeg den anden vej og kigger.”

Som sagt så gjort!

Jeg fulgte den brolagte gade ind imellem de små charmerende huse, og pludselig går en dør op, og en mand på vel 75 år, nydelig klædt i sort jakkesæt, kommer ud - måske på vej til messe i det lille kapel, der fandtes her.

Da han får øje på mig, løber han hen til mig og falder helt sammen ved mine fødder og bare græder hjerteskræende. Jeg bøjer mig ned til ham og spørger om hans problem, men han forstår ikke engelsk og græder bare videre. Det eneste, jeg kunne gøre, var at bede for ham! Om det var tungetale, husker jeg ikke, men et er helt sikkert: bønnen udløste Guds kærlighed over os begge på en vidunderlig måde, nøjagtig som stod man under en kæmpebruser med Guds kærlighed!

Manden rejste sig nu op og begyndte at prise Gud og danse rundt om mig. Man skulle tro, han var fuld, men det var han absolut ikke. Han omfavnede mig og kyssede mig og bare jublede!

Da han havde sundet sig lidt gik han hurtigt tilbage til sit lille hus, for der var måske nogen, som skulle høre godt nyt.

En time senere var vi på vej hjemover til Nice, og ved siden af fru sad der en glad snedker og priste den almægtige Gud for Helligåndens ledelse.

Til jul blev jeg ringet op af fru fra Frankrig, at hun fortalte, at hun og hele familien havde været i Tikøb Kirke til julegudstjeneste.

Job på Grønland.

”Thi hans værk er vi, skabte i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud lagde til rette, for at vi skulle vandre i dem.” *Efeserne 2:10.*

Fantastisk, disse ord er skrevet for 2000 år siden, og hvis vi tror, så kan vi opleve denne ledelse ved Helligånden i dag.

Der skulle også foretages en service-tur til Grønland, da vi havde solgt en del både til Nuuk. Det var i august måned, og det blev en stor oplevelse for mig! Først og fremmest fordi Helligånden ledte mig til tre personer, som hver fik deres oplevelse af den almægtige Gud. Derudover blev der tid til både jagt og fiskeri og en skøn fotosafari med vidunderlige motiver!

Jo, Grønland er et fantastisk land at gæste, og naturen glemmer man aldrig! Også menigheden i Missionshuset under John Østergård Nielsens ledelse var medvirkende til, at mit ophold blev omsluttet af et dejligt fællesskab. En aften gik jeg til havnen for at fotografere den smukke solnedgang og isbjergene, der drev forbi. Her stod en grønlænder og iagttog det pragtfulde sceneri! Helligånden hviskede til mig: ”Denne mand tænker på selvmord!” Kunne det mon passe? Jo, det var rigtigt, det var en tilskyndelse fra Ham. Jeg gik hen til manden, og vi fik en god samtale, som sluttede med, at jeg bad for ham.

Også i flyet derop oplevede jeg Guds ledelse. Der blev afholdt en kulturuge i Nuuk, og delegationer fra alle de skandinaviske lande kom rejsende. Dette medførte, at jeg blev anbragt imellem et par kulturpersonligheder, og det varede ikke længe, før vi var i gang med at tale om ungdomsproblemer med narko osv. Spørgsmålet kom da også: ”Hvordan takler I dette i Danmark?”

På det tidspunkt var jeg med i SSP – politiets præventive arbejde i Slagelse, så der var jo en del at fortælle om! De hørte også om ”Unge kristnes” arbejde, som var meget fremadrettet, idet hjem blev etableret i nedlagte skoler eller mindre ejendomme rundt omkring i Danmark – og nogle af disse fungerer stadig!

- De hørte om, hvad Jesus kan gøre for disse stakkels mennesker, så der blev lyttet intenst.

Hvor er det spændende at opleve episoder, der som disse er lagt tilrette af Herren.

De første 14 dage i Nuuk boede jeg på et lille hotel, men da der var meget uro med slagsmål om aftenen og natten, måtte jeg finde ud af en anden løsning. Så det endte med, at jeg fik en hel ny lejlighed i en boligblok, der er bygget øst for Nuuk, det var virkelig skønt! Her blev jeg hentet om morgenen og kørt til efter endt arbejdsdag, så det var jo dejligt på alle måder.

En aften fik jeg den indskydelse, at jeg ville gå hjem til min lejlighed. Jeg fulgte en helt anden vej, hvor jeg skulle ned af en stor trappe på 150 trin. Her kom man ned til den nye industrihavn med værksteder og store kraner og skulle så op af en anden kæmpetrappe på 237 trin, så var man ikke træt på grund af dagens opgaver, så var man det bestemt, når man nåede op på den anden side af dalen. Men det at komme ind i en skøn lejlighed, få et bad og så i gang med maden var for mig bare dejligt.

Denne ”rejse” gjorde jeg kun nogle få gange, men én af disse aftener ledte Helligånden mig sammen med en færing, som kom til at opleve Guds kærlighed og omsorg, og jeg tror også Gud løste ham fra hans problem: spiritus!

Henne ved det øverste trin af den første trappe sagde Helligånden klart til mig: ”Helt dernede kommer en mand: Ham skal du fortælle om min kærlighed til ham!”

Jeg måtte holde øje med manden. Det var halvmørkt. Og der var andre mennesker på vej op af trappen.

Endelig mødtes vi på en stor repos. Han stank af spiritus, og jeg greb fat om ham og sagde: ”Jesus elsker dig.” Han så op på mig og siger: ”Dig har jeg set før – du er pinseemand! Jeg har mødt dig i Norge, hvor du prædikede.”

Det kunne vi ikke helt få til at passe sammen. Nok har jeg været i Norge mange gange, men ikke for at prædike. ”En ting er dog sikkert, jeg er ”pinseemand”, og vi to skal sammen bede til Gud om, at du må blive fri for dit problem.”

Da jeg begyndte at bede, oplevede vi, at Guds kærlighed omsluttede os og bare vældede ned og fyldte os med en glæde og fred, som er fantastisk – nøjagtig som jeg oplevede i Frankrig.

Han bekendte, at spiritussen i mange år havde styret hans liv, og hans familie havde lidt meget under det.

”Nu har jeg oplevet Guds kærlighed, og alt er blevet nyt for mig!!”

Vi græd begge to, men efterhånden gik det over i glæde og jubel. Det var en vidunderlig oplevelse, og det er helt sikkert, at Gud satte ham i frihed. ”Du må komme og besøge mig en aften” sagde han – ”det vil jeg glæde mig til!”

Jeg fik hans adresse, men desværre nåede jeg det ikke, da jeg skulle tilbage til Danmark få dage efter.

Denne august måned i Grønland blev en stærk oplevelse og et stort vidnesbyrd om Guds ledelse og omsorg, både for dem jeg mødte og for mig!

Gud bruger alt!

En eftermiddag i april kom vores barnebarn, Jonas på seks år for at blive passet nogle timer. Jeg spurgte ham: ”Hvad skal vi så lave i dag?”

”Vi skal i anlægget og lege på rutschebanen!” lød svaret.

Vejret var ikke helt til dette, da det var koldt og småregnede, men vi kørte dog derved og legede.

Efter blot nogle få minutter kom en ung far gående med sin datter på ca. otte år. De havde åbenbart det samme mål som os! Igen talte Helligånden klart til mig: ”Denne mand skal du fortælle om min kærlighed!”

Han kom nærmere, vi hilste og samtalen gik i gang. Han fortalte mig om sin interesse for gamle bøger, og så var det nærliggende at spørge, om der også var en gammel Bibel i samlingen?

”Ja, jeg har en meget gammel Bibel fra 1630, og det er nok det bedste klenodie, jeg har.” var svaret. ”Har du også læst i den?” ”Ja, det har jeg, men jeg får ikke rigtig noget ud af det.” var hans kommentar. ”Men Jesus tiltaler mig da, for han var altid på den lille mands parti, og han hjalp alle, som kom til ham, men han døde jo på korset, og så var det vel slut?

Mit liv har været et helvede de sidste år! Jeg har været gift i seks år, men min kone gik fra mig, så jeg fandt en anden dame at komme sammen med. På det tidspunkt vidste jeg ikke, hun havde en anden mand, men en aften kom han til min lejlighed og forlangte at tale med hende.

Det udviklede sig til et frygteligt slagsmål, hvor jeg næsten fik slået ham ihjel. Politiet kom, og i retten har jeg fået seks måneder for vold, som jeg skal ind og afsone om få dage.”

Denne uhyggelige beretning chokerede mig, men jeg fik sagt: ”Kunne du tænke dig at møde Jesus her og nu?” Han kiggede på mig og siger: ”Ja, men Jesus døde jo på korset.”

”Ja, men der står også, at han opstod påskemorgen!” var mit svar.

Han sundede sig lidt og siger så: ”Ja, du må da gerne bede for mig.”

Jeg tog om ham, han skælvede af kulde. Han havde kun en tynd trøje på, og den var helt gennemblødt.

Så bad jeg om at Guds kraft måtte komme over ham og løse ham og læge alle disse sår, som synden havde skabt i hans liv, og Gud ventede ikke. Hans vældige kraft kom over os begge. Vi græd og jublede. Jeg kunne ikke holde ham, han dansede rundt om mig og priste Jesus: ”Jeg er

fri Jesus! Jeg fatter det ikke, jeg kommer her til Slagelse for nogle få timer, så møder jeg dig, og du fortæller mig om Jesus. Og nu tror jeg på ham, og at han lever i dag!”

Der gik nogle minutter, inden alt var under kontrol, så måtte jeg hen til bilen for at hente lidt mere ”sprængstof” i form af traktater og nogle evangelier, han kunne få med hjem.

Jeg anbefalede ham at komme i kirken i hans hjemby – hvor der er et godt samarbejde mellem folke- og frikirker.

Interessen for arkæologi bragte mig en søndag eftermiddag ned til en ret stor og velholdt jættestue lige ved foden af Vårby Bakke blot få hundrede meter fra åen med samme navn.

Det var et smukt septembervejr med høj himmel og drivende sensommerskyer.

Efter at have undersøgt og fotograferet det indre af gravkammeret kravlede jeg op på selve højen, hvor der er en pragtfuld udsigt over ådalen og havet mod vest.

Græsset var højt. Her kom ikke mennesker hver dag, kunne man se. Jeg satte mig i græsset.

Solen varmede stadig - sommeren var da heldigvis ikke ovre endnu! En stor musvåge lå og cirklede over mit hoved på jagt efter mus eller firben måske, der ligesom jeg ville nyde solen.

Jeg følte en fortættet nærhed af Helligånden, og hvorfor ikke bede lidt til skaberen af alt det vidunderlige, som er lige her rundt om mig. Jeg mindes de fantastiske stunder alene på fjeldet i Grønland, eller når jeg sad en tidlig morgen ved teltet og kanoen i Canadas vildmark – som regel ved en spejlblank sø. Det eneste, der brød overfladen var Loomen, der var på jagt efter småfisk til sin unge.

Naturen er vidt forskellig, men freden, Guds fred, er den samme her i Danmark.

Jeg begyndte at bede, og masser af emner kommer til mig. Herligt og uden man ved det, er der gået næsten en time. Jeg måtte hjem.

Det var nemt at komme herved, for det var bare nedad ca. 1½ km.

Da jeg var kommet halvvejs op af bakken, fik jeg øje på en stor stenbunke, landmanden havde samlet sammen i vejkanthen. Sommetider kan der være interessante ting fra stenalderen, eller forsteninger fra fortiden, så jeg gik i gang med at lede. Der var ikke noget særligt, og jeg satte mig på cyklen. I det samme så jeg en dame, som også var på vej op, og jeg fik indskydelsen: ”Du skal tale med denne dame.” Så jeg blev stående ved stenbunken, og hendes hilsen til mig var: ”Fandt du så de vise sten?” ”Ja, dem eller rettere den fandt jeg for mange år siden! Jeg fandt Jesus, han har revolutioneret mit liv, jeg har oplevet at blive født på ny, som Biblen taler om.” ”Det må du definere for mig, jeg ved ikke, hvad du mener?”

Så fik hun mit vidnesbyrd, og lyttede intens: ”Jeg har så mange spørgsmål om jøderne også: Hvorfor slås de altid med araberne? Hvem er araberne, og hvem stammer de fra? Hvem ejer Palæstina?” Der var mange spørgsmål, og Herren gav mig nåde til at svare på dem alle.

Efterhånden var vi kommet op til hendes hus, som lå næsten på toppen af bakken. Hun greb min hånd og takkede mig for alt det, jeg havde fortalt hende. ”Jeg har virkelig fået svar på mange spørgsmål og noget at tænke over. Mange tak for denne gang!”

Der var jubel og glæde i mit hjerte, da jeg fortsatte min hjemtur, lidt forsinket og med undren over, at jeg uværdige igen oplever at være ”et sendebud på Kristi vegne!”

Prøvelserne kommer.

For fire år siden var jeg inviteret til at tale i Kristent Center i Jyderup, og to ægtepar fra Indre Mission kom uafhængigt af hinanden hen til mig og spurgte, om jeg ikke ville skrive om det Gud havde gjort i mit liv!

Beslutningen begyndte da at tage form.

”Den kamp, som vi skal kæmpe er ikke imod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.” *Efeserbrevet 6:10-18.*

Det blev jeg klar over og måtte sande, da jeg begyndte at skrive om mine oplevelser. Tilsyneladende var det en nem opgave, da jeg jo havde en masse dagbogsfortegnelser helt tilbage fra, mit nye liv begyndte med Jesus.

For mange år siden var jeg udsat for en bilulykke, hvor jeg blev kørt ned af en stor lastbil læsset med stålvarer. Det var et under, jeg ikke brækkede ryggen! Siden da har jeg gået med en stor blodsamling på det ene ben.

- Det første, der hændte, efter jeg i 1998 besluttede mig for at skrive, var at benet hævede op, fordi blodsamlingen efter alle disse år pludselig blokerede for blodgennemstrømningen. Der blev bedt for mig, og det hjalp. Men dagen efter var benet igen hævet, og var ved at sprænges. Jeg blev kørt til Sæby Sygehus til operation.

Efter få dage derhjemme gik der blodforgiftning i såret. Det endte med hjertekrampe, så det var igen med ambulance på sygehuset! Denne gang i Slagelse. Her lå jeg en uge, men ved en undersøgelse opdagede man, at jeg havde to forsnævringer i selve hjertet.

Efter to måneders ventetid blev jeg indlagt på Rigshospitalet, hvor man indopererede to små rør af titanium. Operationen gik godt, og nu syntes jeg at have mod på livet igen. Men det varede kun kort, da min mave begyndte at give problemer!

Der var nu gået ca. tre måneder siden sidste operation, og igen måtte jeg til lægen. Da jeg fortalte ham om mine kvaler, blev det til en undersøgelse, der viste, at jeg havde kræft i tyktarmen. Jeg blev indlagt, og man fjernede 30 cm af tarmen.

Få dage efter var jeg hjemme igen, men glæden var kort, da syningen af tarmen ikke holdt, og jeg blødte kraftigt. Igen med ambulance til sygehuset og ny operation, der endte med stumi og samtidig en stor brok.

Operationssåret ville ikke læges, så jeg gik hjemme, og sygeplejersker kom og skiftede forbinding hver dag i et halvt år! Såret heledes så langsomt, at det ville tage et år, hvis det skulle læges helt. Så det endte med endnu en operation, hvor stomien skulle lægges tilbage og brokken ordnes.....

Da alt dette var overstået, var jeg næsten tappet for al energi, og rent psykisk var jeg helt nede. Det var godt at have familie og venner fra menigheden, der bad for mig og var flittige til at besøge mig, medens alt dette svære stod på.

Der er mange ”hvorfor” og spørgsmål, men svaret må vente. Når man læser Hebræerbrevet 12:1-14, får man et indblik i lidelsens hemmelighed.

”Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklamrer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os, idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender, som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse dets skam og nu sidder på højre side af Guds trone. Hold jer ham for øje, som fandt sig i en sådan modstand fra syndere, for at I ikke skal blive trætte og miste modet.

Endnu har I ikke stridt så hårdt i jeres kamp mod synden, at det har kostet blod, og I har glemt den formaning, der lyder til jer som sønner:

Min søn, foragt ikke Herrens opdragelse, mist ikke modet, når du irettesættes af ham; for Herren tugter den, han elsker, han straffer hver søn, han holder af.

For jeres opdragelses skyld skal I holde ud; Gud behandler jer som sønner. For hvor er den søn, som ikke tugtes af sin far? Hvis I lades uden den opdragelse, som er alles lod, er I uægte børn og ikke sønner. Engang havde vi vore jordiske fædre som opdragere og havde respekt for dem; må vi da ikke endnu mere underkaste os under åndernes fader, så vi kan få livet? For vore fædre tugtede os for en kort tid, som de nu ville, men Gud gør det til vort bedste, for at vi skal få del i hans

hellighed. Al opdragelse vækker rigtignok snarere ubehag end glæde, mens den står på, men bagefter bliver frugten fred og retfærdighed for dem, der har gennemgået den. Styrk derfor de synkende hænder og de kraftsløse knæ, og gå den lige vej på jeres ben, så det lamme ikke vrides af led, men tværtimod bliver helbredt. Stræb efter fred med alle og efter den helligelse, uden hvilken ingen kan se Herren.”

Ved et drømmesyn i 1998 havde Gud vist mig, at jeg skulle igennem en svær periode i mit liv, og den oplevelse var med til at give mig kraft og mod til at gå sejrende igennem med Kristus! Helligånden vækkede mig en nat ved totiden og siger meget klart: ”Kom og gå med.” Og pludselig stod vi i en stor have: Det er Getsemane! Jeg ser Jesus stå og tale med sine disciple. Han tager Peter, Jakob og Johannes med et stykke længere ind. De sætter sig, han går videre. Lidt efter knæler Jesus ned, og her begynder en frygtelig bønnekamp for ham. Jeg hører ikke noget, men ser det alt sammen på afstand. Det var her, han siger til Gud: ”Min Fader, er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil.” Dette gentager sig tre gange, og hver gang finder han disciplene sovende. Han taler til dem, og nu ser jeg Judas nærme sig mellem træerne med fakler og en masse mennesker. Jesus går hen til dem, og Judas træder frem. Jeg ser øret blive hugget af en af ypperstepræstens tjenere. Jesus taler til dem, og kort tid efter flygter disciplene. Herefter følger rettergangen i ypperstepræstens gård med de falske vidner, retstjeneren der slog Jesus. Peters fornægtelse. Løsladelsen af Barnabas og torne kronen, der bliver presset ned over Jesu hoved. Han bliver hånet, og de spytter på ham. Den sidste scene, jeg oplevede, var korsfæstelsen, og heldigvis fortonede denne frygtelige episode sig, og jeg vågnede!!

Hin time i Getsemane jeg aldrig glemme kan,
da jeg i angst og blodig sved så Jesus, Gud og mand.
Jeg glemmer ej. Jeg glemmer ej.
Jeg glemmer ej din ve,
da jeg dig så i angst på knæ hist i Getsemane.

Da jeg blandt havens dunkle tær i ånden vandred om,
jeg så, hvor byrden var dig svær, Guds retfærds strenge dom.
Jeg glemmer ej.

Forladt af hele verden lå du der for mig og stred.
Jeg aldrig mægter at forstå, hvad da dit hjerte led.
Jeg glemmer ej

Og om du skulle kølnet se min kærlighed til dig.
Da mind mig om Getsemane, og hvad du led for mig.
Jeg glemmer ej ...

E.P. Hammond. Evangeliesangbogen nr. 178.

Der gik flere timer, inden jeg igen kunne sove – det var rystende! Så siger Helligånden meget svagt: ”Også du skal igennem lidelse.” Nu gik mine tanker tilbage til et møde, vi havde haft i kirken med Suzette Hattingh. Hun var på det tidspunkt stadig forbered for Reinhard Bonnke, som gennem mange år har arbejdet i Afrika, hvor tusinder er blevet frelst og helbredt. Hun profeterede til mig: ”Jeg ser i sandhed en mand, som er far til mange åndelige børn. DU SKAL IKKE DØ, men føde mange børn endnu!” Hun sagde også, at jeg skulle en svær tid igennem, men ikke dø!

At opleve sådanne ting som disse, er meget stærkt, så det var med blandede følelser, jeg gik fremtiden i møde:

Hvor svært ville det blive?

Hvor længe skulle det vare?

Hvornår begyndte alt dette?

og mange andre spørgsmål gik gennem min hjerne.

Ét var sikkert: Jesus ville aldrig svigte mig! Der står jo, at på ham, som har tålt en sådan modsigelse af syndere, skal vi tænke, for at vi ikke skal blive trætte og modløse i vores sjæle, og i Hebræerbrevet 12:11 står der: men siden giver den dem, der er opøvet ved den en fredens frugt: Retfærdighed, og det er dyrebart. Guds motiver er altid kærlighed, og derfor må vi tro på, han fører os sejrende igennem ved troen på ham!

”Dåren siger i sit hjerte: ”Der er ingen Gud.” *Salme 14:1.*

Jeg har truffet mange mennesker på min vej, der ikke ville tro på en almægtig Gud, som har skabt det hele og som holder det hele i gang. At fatte det er næsten for stort.

Men når man så begynder at granske naturen bare på den primitive måde, som vi almindelige mennesker kan gøre det, så undres man og kan kun sige:

”Hvor er din visdom stor, Gud!”

Det er en hån imod Gud at sige: ”Der er ingen Gud.”

De største og betydeligste videnskabsmænd har næsten alle en gudserkendelse.

Bibelen siger i Romerbrevet 1:18-25:

”Thi Guds vrede åbenbares fra Himmelen over al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, som undertrykker sandheden ved uretfærdighed; det, som kan erkendes om Gud, ligger nemlig åbent for dem; Gud har jo åbenbaret det for dem.

Thi hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses fra verdens skabelse af, idet det forstås af hans gerninger, så de er uden undskyldning.

Thi skønt de kendte Gud, ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men deres tanker blev tomme, og deres uforstandige hjerte blev formørket. Mens de påstod, at de var vise, blev de dårer, og de ombyttede den uforkrænkelige Guds herlighed med et billede, der forestillede et forkrænkeligt menneske, fugle, firfødde dyr og krybdyr.

Derfor gav Gud dem hen i deres hjerters lyster til urenhed, så de vanærede deres legemer indbyrdes; de ombyttede Guds sandhed med løgnen, ærede og dyrkede skabningen fremfor Skaberen, han, som er højlovet i evighed! Amen.”

Jeg husker en oplevelse, jeg havde som syvårig hjemme i landsbyen, som en god illustration på ovennævnte afsnit:

Efter skoletid ville jeg lave en drage, og hertil skulle jeg bruge nogle tynde pinde. På den anden side af gadekæret lå karetmagerværkstedet, og jeg gik over og bankede på.

Der blev ikke svaret, men jeg gik forsigtig indenfor. Her var en meget krydret duft af asketræ, som blev brugt til næsten alle vogndelev, da det er meget stærkt og stabilt at arbejde med.

Ved drejebænken lå der mange eger, som karetmageren lige var blevet færdig med. Der lå hamler, som var fint pudsede med sandpapir. Der var lange vognstænger og flotte hjul, der var samlet af fire stykker træ.

Jeg undrede mig over, hvordan de kunne lave alle disse ting. Jeg stod og ventede lidt, men da der ikke kom nogen, måtte jeg gå igen med uforrettet sag. Dragepindene måtte jeg hente senere, da karetmagerne sov til middag fra kl. 12.00 til 13.30 – det stod jo også på en lille falmet seddel på døren.

Billedet er klart. Jeg kunne se alle disse spændende ting, der var fremstillet; men ikke manden, der havde lavet dem! Hvor ville det være naivt at sige: ”Det har nok lavet sig selv!”

Hvilken spændende tanke, om du og jeg kunne dykke sammen! Finde en stime fisk, blive ”accepteret” af dem, og glide ind midt i stimen. (Det lykkes ikke altid.)

Forrest i stimen svømmer en fisk, som ligner de andre, men ved hjælp af ultralyd får den hele stimen til at reagere. Sommetider deler de sig i to halvdele – (der er tale om hundred-tusindvis af individer), eller hele stimen går ud til venstre eller højre, alt sammen på få sekunder, hvis en fare nærmer sig. Så undrer man sig og kan kun sige: ”Gud er stor!”

Du skulle se kæmpe isbjerge på hundreder af tons brække af indlandsisen og drive mod havet. Ikke to er ens. Jeg har set, når tyngdepunktet forandrede sig i disse kolosser, og de bare vendte rundt ganske langsomt, med en mægtig kæmpebølge, som fulgte efter.

Har du prøvet at flyve med svævefly i alperne i Østrig eller i 2000 meters højde hen over det danske landskab og mærket termikken eller opvindene fra slugterne ramme dig, og du bliver trykket ned i sædet med stor kraft? Så kan man mærke, ”man lever”.

Eller de stille stunder ved bålet, kanoen og teltet efter mange kilometers padlen. Så lyder der en tak til den almægtige Gud, for at alt denne dag er gået godt!

Dette er stunder, jeg aldrig glemmer.

Hvor må det dog være svært at være ateist!

Og hvor ville jeg være fattig, hvis jeg ikke havde én at sige tak for alt det, som jeg oplever dagligt.

Men endnu mere fantastisk er det at læse Guds tale til Job!

Vi finder den i Jobs Bog kapitel 38:

”Da talte Herren til Job inde fra stormen: Hvem er det, der med uforstandige ord formørker det, jeg har bestemt? Spænd bæltet om lænden som en mand, og giv mig svar, når jeg spørger dig!

Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? Fortæl det, hvis du har forstand til det! Hvem bestemte dens mål — det ved du vel? Hvem spændte målesnoren ud over den? Hvor blev dens fodstykker sat ned, og hvem lagde dens hjørneste, mens alle morgenstjerner jublede, og alle gudssønner råbte af fryd? Hvem spærrede havet inde bag porte, da det brød ud af moderlivet, dengang jeg gav det skylaget til klædning og de mørke skyer til svøb, da jeg afstak en grænse for det og indsatte port og slå og sagde: »Hertil må du komme, ikke længere, her standser dine stolte bølger.«

Har du nogen sinde beordret morgenen frem, anvist morgenrøden dens plads, hvor den kan gribe fat i jordens kanter, så de ugudelige rystes af den? Da skifter jorden farve som ler til forsegling, den farves, som man farver en klædning. De ugudelige forholdes deres lys, og den løftede arm brækkes. Har du været ved havets kilder, har du vandret på urdybets bund? Er dødens porte blevet åbenbaret for dig, har du set mørkets porte? Har du givet agt på jordens vidder? Fortæl det, hvis du ved, hvor stor den er. Hvor er vejen til lysets bolig, og hvor har mørket sit hjem? Kan du tage det hjem til dets enemærker og føre det ad vejen til dets bolig? Du ved det jo! Du var født dengang, og du har levet længe!

Har du været ved sneens forråds-kamre, har du set haglenes forråds-kamre? Dem holder jeg tilbage til trængselstider, til kampens og krigens dag. Hvor er vejen til stedet, hvor lyset spredes, hvor østenvinden breder sig over jorden? Hvem har boret kanaler til regnskyllene og banet vej for tordenskyerne, så det regner over det land, hvor ingen bor, over den ørken, der er uden mennesker, så det mætter den goldeste ørken med vand og får græsset til at spire frem? Har regnen en far, og hvem har avlet duggens dråber? Fra hvis skød er isen kommet? Hvem har født rimmen, der falder fra himlen? Vandet stivner og bliver som sten, dybets flade holdes fast.

Kan du binde Syvstjernens bånd eller løse Orions lænker? Lader du Venus gå op til rette tid, fører du Løven frem sammen med dens unger? Kender du lovene for himlen, bestemmer du dens magt over jorden? Kan du råbe op til skyerne, så vandmasser dækker dig? Sender du lynene ud, så de farer af sted, siger de til dig: Her er vi? Hvem har forsynet ibisfuglen med visdom, eller hvem har givet hanen indsigt? Hvem er så vis, at han kan tælle skyerne, hvem kan tømme himlens vandkrukker ud, når jorden er hård og fast, og mulden klumper sammen?

Jager du bytte til hunløven? Stiller du ungløvernes sult, når de kryber sammen i hulen eller ligger på lur i krattet? Hvem skaffer raven dens føde, når dens unger skriger til Gud og flakser omkring uden at finde føde?"

Også kapitel 37 og 39 taler om og åbenbarer Guds storhed og magt.

Når jeg læser disse kapitler, så føler jeg et pust fra himlens og jordens skaber, og jeg bøjer mig i tilbedelse for ham, der har al magten i himlen og på jorden.

Tænk, han er min Far og ønsker også at blive din Far. Han elsker dig og har sendt sin egen Søn til jorden for at åbenbare sin kærlighed til dig.

Jesus blev ofret på Golgatas kors, og her tog han din synd med sig.

Bibelen siger: **"du vil kaste alle vor synder i havets dyb!"** Mikas Bog 7:19.

En kendt evangelist sagde engang, at der blev sat et skilt med teksten: FISKERI FORBUDT

Det, som Jesus har gjort, kunne ingen af de andre religionsstiftere gøre. Hverken Buddha eller Muhammed har gjort noget for dig. Men millioner af mennesker er tværtimod ført ind i lovtrældom, sult, nød og fortabelse ved at skulle stræbe efter det guddommelige gennem gode gerninger. - Ved at faste, give almisser, rejse til "hellige" steder, lære at omgås "guderne" på den rigtige måde og ved gennem troen på reinkarnation at blive bedre og bedre!!

Hvor er evangeliet dog enkelt og klart. Læs hvad der står i Johannes Evangeliet 1:4-12:

"I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det. Der fremstod et menneske, udsendt fra Gud; hans navn var Johannes. Han kom til et vidnesbyrd for at vidne om lyset, for at alle skulle komme til tro ved ham. Selv var han ikke lyset, men han skulle vidne om lyset. Det sande lys, som oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden.

Han var i verden, og verden er blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham.

Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn."

I Romerbrevet 10:4 står der: **"Thi Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives enhver, som tror."**

Romerbrevet 10:8-13:

"Nej, hvad siger den? »Ordet er dig nær, i din mund og i dit hjerte,« og det ord er troens ord, som vi prædiker.

For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses.

For med hjertet tror man til retfærdighed, med munden bekender man til frelse, for Skriften siger: »Ingen, som tror på ham, skal blive til skamme.«

Der er ingen forskel på jøder og grækere; alle har den samme Herre, rig nok for alle, som påkalder ham, for »enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.«

Mange mennesker har sagt: "Hvor ville jeg gerne have sådan en tro, som du har."

Og det er dejligt at kunne tro – og troen er en gave fra Gud til alle mennesker.

Men i Paulus 2. brev til Tessalonikerne 3:2 står, at troen ikke er alles. Nej, det er klart, at de, som ikke vil have denne fantastiske gave, får den naturligvis ikke.

Andre mennesker siger: ”Jeg kan ikke tro, der er en almægtig, kærlig Gud, der passivt ser ned på jorden med al den ulykke, lidelse og krig, sult og nød, uden at gøre noget!”

Til dig, som måtte havde det således, vil jeg give et råd angående din mangel på tro:
Bed vantroens bøn! Den er der tusinder, der har bedt. Og den lyder i sin enkelthed: ”Gud, hvis du er til, så giv mig et tegn.”

Og Gud vil give dig et tegn på en eller anden måde.

Kom til Ham. Han elsker dig! Bed om at Gud må lede dig til en levende menighed, så vil du se, at Gud ikke er passiv. Du ser ham ikke fysisk, men vi er lemmer på hans legeme og ønsker at gøre hans gerning.

Mange tons hospitalsudstyr, tøj, lægemidler, medicin og fødevarer sendes fra små og store menigheder i Danmark til hjælp i de østeuropæiske lande.

Evangeliet bliver sendt via radio og TV til 3,5 milliard mennesker flere gange om ugen, og titusinder bliver frelst hver eneste dag året rundt, kloden rundt.

Gud sover ikke, men ønsker at endnu flere skal kende ham og gøre hans gerning. Så kom og vær med!

Vidne på Rigshospitalet.

Efter et aktivt liv uden sygdom var det svært at skulle indlægges igen. For tredje gang! Denne gang gik turen til Rigshospitalet, hvor jeg skulle have indsat to ”Steens” i hjertet på grund af forsnævninger i kranspulsåren, men det blev nogle gode dage, fordi jeg også herinde oplevede Helligåndens ledelse.

Den første dag skulle jeg til en kort undersøgelse og information, så der skulle nok blive tid til at tale med nogle mennesker om Jesus!

Heri tog jeg grundig fejl, for der var ingen af de mange mennesker, der kom og gik i den store ankomsthall, som havde tid til nogen som helst.

Jeg havde ellers en masse gode ting med. Der var blade fra Aglow, og jeg havde nogle numre af ”Voice” fra Kristne Forretningsmænd. Så ”krudtet” manglede jeg ikke!

Det skulle jo bruges, så jeg lagde det på de mange små borde. Det lille bibliotek fik også lidt ”fornyelse” på hylderne, men samtaler blev det ikke til.

Da jeg havde gået nogle timer og ”fisket”, sagde Helligånden til mig: ”Du skal tage op på 15. etage, der vil jeg lede dig.”

Få minutter efter stod jeg heroppe. Det var fint vejr, og jeg nød den fantastiske udsigt over København.

Jeg gik hen til informationen og spurgte, om de havde fundet en stue til mig, og det var netop denne etage, jeg skulle være på. Det blev stue et og seng nr. tre. Ved siden af mig lå en mørk mand fra Irak. Jeg hilste kort på ham. Så vidt jeg kunne høre, hed han Akmed.

Lidt skuffet var jeg, for hvad kunne vi tale sammen om? Kunne vi kommunikere i det hele taget? En lille racist stak hovedet frem i mit hjerte... Men Helligånden sagde: ”Glem alt om dette. Begynd du at bede for ham.” Jeg kiggede hen til ham i smug. Han var faktisk en meget flot mand på 35-40 år.

Jeg lagde mig og begyndte at bede om, at Gud måtte møde ham og velsigne os, de dage vi nu skulle have sammen. Og den bøn hørte Herren!

Lidt efter var samtalen i gang. Han og familien var flygtet fra Irak på grund af de dårlige forhold. Han var uddannet på universitetet i Bagdad inden for videnskab og havde været i England på

sprogkursus. Nu var de i Danmark, og det var planen at blive her, hvis der kunne findes et job inden for hans speciale.

Vi kom hurtigt ind på religion, og på mit spørgsmål om han var muslim, kom svaret hurtigt: ”Det er jeg, og jeg synes det er en god religion. Vi har et godt familiemønster, som nok skiller sig meget ud fra den vestlige verdens.” Og det måtte jeg delvis give ham ret i.

Nu var tiden inde til at fortælle ham, at jeg var kristen og derfor troede på Jesus som min frelser. Men det kunne han ikke forstå, for ”Jesus var jo kun en profet magen til alle de andre; for ham havde Jesus ikke nogen central stilling, han var ikke Guds søn, for deres gud havde ingen søn.....”

Hen på eftermiddagen kom hans smukke kone og ligeså smukke sønner, og vi fortsatte vores samtale. Hun var faktisk godt informeret, for pludselig siger hun: ”Jeg har læst om Jesus, at han har båret al vor synd og døde på Golgata kors for os.”

Det var præcis den melding, der var brug for. Nu kunne jeg fortsætte med at fortælle om Helligånden og hans gerning ud over hele jorden.

Vi blev afbrudt af en overlæge, der fortalte Akmed, at hans by-pass operation desværre var aflyst næste dag på grund af en mindre betændelse, han havde i sine kindtænder. Der var brugt noget forkert ved plomberingen, så han skulle først undersøges på tandlægehøjskolen, inden de kunne operere. Det var selvfølgelig en stor skuffelse for Akmed.

Næste morgen stod jeg tidligt op. Jeg skulle være klar kl. 9.00, så det var godt at have god tid til det hele.

Pludselig siger Helligånden til mig: ”Akmed har det svært i dag. Gå hen til hans seng, så vil jeg give dig en bøn på engelsk.”

”Jeg vil gerne bede til Jesus for dig. Vil du have det?”

”Ja, det må du gerne, Uffe.”

Da jeg var færdig med bønnen, kunne jeg se ham græde. Han tog dynen over hovedet, og jeg gik tilbage til min seng, hvor jeg takkede Gud, og mit hjerte fyldtes med en fantastisk glæde.

Klokken 9.15 kom portøren.

Nu var det min tur, og da vi kører forbi Akmeds seng, står han ud, griber fat i min seng og siger: ”Må jeg bede for dig, Uffe.”

”Ja, du må da.” Han greb fat i min højre arm, og alt imens vi kørte ned af gangen, bad Akmed for mig, om at operationen måtte gå godt.

Jeg kunne ikke se portørens ansigt, men han har vel troet, vi hørte til på en hel ”anden” afdeling! Alt gik meget godt, og 1½ time senere var jeg tilbage på stuen.

Nu skulle jeg ligge fuldstændig i ro i seks timer. Såret i lysken skulle heles, så herpå blev lagt et stort kompres, og en skruetvinge blev monteret på sengen. Det var hårdt, men kl. 16.30 var jeg fri igen. Jeg var Gud taknemlig for, at alt var gået så godt.

Om aftenen havde vi begge besøg af vore familier. Der var trængsel på stuen.

Næste formiddag kom Akmed hen til mig og spurgte, om jeg ville læse lidt dansk med ham. Det var særligt udtalen af ordene, der var svært, syntes han. Hans kone og to sønner gik også til undervisning i dansk. – Da jeg havde ”undervist” ham i ca. 1½ time, var jeg dødtæt.

Efter lidt middagsmad faldt jeg i en dyb søvn og vågnede først ved 16 tiden, ved at der sad en ved min seng og sang en sang, som jeg kendte. Det var Akmed. Da han havde sunget to af versene, standsede han og spurgte, om jeg ikke kendte den? Det gjorde jeg da – måske ikke hele teksten, men melodien. Det var ABBA’s dejlige sang om englenerne: ”I believe in Engels.”

Så jeg nynnede nu andenstemme til de tre sidste vers. Det lød alt i alt slet ikke dårligt.

Han vendte sig ud mod vinduet og så op imod himlen og sagde bare: ”I love you Jesus.”

- Da var det min tur til at trække dynen op over hovedet og knuse en tåre. Gud havde mødt denne mand! Halleluja!

Desværre fik jeg ikke sagt farvel til Akmed, da jeg blev udskrevet næste formiddag, hvor han antagelig var til undersøgelse på tandlægehøjskolen.

Det var jeg meget ked af, da vi havde haft nogle dyrebare dage sammen.

Hemmeligheden.

”Thi alle I, som blev døbt til Kristus, har iført jer Kristus.” *Galaterbrevet 3:27.*

Hemmeligheden ved at leve et spændende kristenliv er at leve ”i Kristus”. Det er nævnt omkring 40 gange i Det Nye Testamente. Paulus skriver i Kollosenserbrevet 1:26-29:

”Den hemmelighed, som har været skjult for alle tider og slægter, men som nu er blevet åbenbaret for hans hellige; for dem ville Gud kundgøre, hvor rig på herlighed for hedningerne denne hemmelighed er: Kristus i jer, herlighedens håb.

Ham forkynder vi, og vi formaner enhver og belærer enhver med al visdom for at føre ethvert menneske frem som fuldkomment i Kristus.

Det er det, jeg slider og strider for med hans kraft, der virker mægtigt i mig.”

Mon ikke vi har et godt budskab at gå med?

Ser du forskellen på religion, som er love i hundredvis, og evangeliet, som er et godt budskab om frihed og et helt nyt liv!

At leve ”i Kristus” er at leve i en strøm af kærlighed, for han er kærlighed, og han ønsker at lede dig hver dag.

Oversat fra ”The Amplified Bible” vil vi læse det stærke ord fra 2. Johannes Brev 6:

”Og hvad kærligheden består i, er dette at leve og vandre i overensstemmelse med og ledet af hans befalinger, hans ordre, formaninger og lære. Dette er det bud, som I har hørt fra begyndelsen, at I skal vedblive at vandre i kærlighed, ledet af den, og således at I følger den.”

Ligeledes 1. Johannes Brev 4:16-18:

”Og vi kender og tror på den kærlighed, som Gud har til os.

Gud er kærlighed, og den, der bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham. Deri er kærligheden fuldendt i os: at vi har frimodighed på dommens dag; for som han er, er også vi i denne verden. Frygt findes ikke i kærligheden, men den fuldendte kærlighed fordriver frygten, for frygt er forbundet med straf, og den, der nærer frygt, er ikke fuldendt i kærligheden.”

Her står også noget, vi har brug for i tjenesten, nemlig frimodighed – ikke bare på dommens dag, men nu hvor vi lever i verden!

En anden vidunderlig ting, som vi oplever, er at den fuldkomne kærlighed (Guds kærlighed) driver frygten ud, der hvor vi kommer frem....

Fra mine mange samtaler med mennesker fra alle samfundslag, er min erfaring, at de er fyldt af frygt. Mennesker er bange for dagen i morgen, bekymret for deres børn, og hvad med jobbet? Spørgsmålet om at kunne slå til i en foranderlig verden – og sygdom, som jo er ”hver mands herre”, som nogle siger....

Jeg ville også være bekymret i deres sted! Så er det godt at have frimodighed til at fortælle om den fuldkomne kærlighed fra Jesus, som driver frygten ud!

Hvor kommer frygten fra? Den kommer fra djævelen, forklædt på mange måder - også gennem litteratur, film og TV. Hvad sendes der ikke hver eneste aften af elendige film om mord, narkotika, utroskab og porno! Mennesker underholdes med at se grufulde mord, og derved marcherer frygten ind i hjerterne og vækker til synd, sygdom og elendighed.

Samtidig eksperimenterer danskerne som aldrig før med nyreligiøsitet i mange forskellige versioner: F.eks. yoga, meditation, spiritisme, healing. Aviser og ugeblade er fyldt med horoskoper, og aftenskolerne tilbyder stribevis af okkulte kurser.

Odin og Thor, hekse og trolde dyrkes i dag. Og gamle offer- og kultsteder tages igen i brug af satanister, som samles i jættestuer rundt om i landet.

Hvad er resultatet blevet? Overfyldte psykiatriske afdelinger! Og de få præster, som har en udfrielsestjeneste, må begrænse tjenesten på grund af tid.....

Hvad vil der ske med den næste generation? Bliver den helt gudløs?

Folkeskolen har efterhånden droppet kristendommen.

Er man ansat i sundheds- og plejesektoren skal man ikke sige mange ord om Jesus, før man får en fyringsseddel..

Hvert år dræbes 15-16.000 ufødte børn i moders liv! Hvor ville det have været en velsignelse for Danmark at have haft mere end den halve million børn og unge og voksne, som ikke fik lov at komme til verden i løbet af de sidste 30 år. Og i dag bæres frugten ved manglen på unge til løfte på arbejdsmarkedet.

Når vi betragter de omtalte ting, kan vi se, at det er frugten af gudløshed og manglende respekt for Guds ord og love.

Men der er et håb, for Herren har et folk - også i Danmark, som beder og faster for at vækkelsen må komme til vort land, så vel som den finder sted i mange andre lande med 10.000 frelste hver eneste dag.

Vinden bærer os!

En dag ringede telefonen: Det var en af de første juniordrenge, jeg lærte at bygge svævemodeller, for ca. 45 år siden!

Han spurgte, om vi skulle en tur i luften? I dag er han en erfaren pilot, både med model- svæve- og motorfly og har mange flyvetimer bag sig.

Jeg er som regel nem at overtale, og en time senere var starten gået med svæveflyet.

Vi blev koblet af i 300 meters højde og begyndte at lede efter termikken (*Se notat*) *)

Hvis vi ikke finder den, er vi nede igen i løbet af fem til seks minutter.

Det var lidt halvsent på eftermiddagen, så chancerne var ikke så store.

De dejlige cumulusskyer, som havde været her tidligere på dagen lå uden for rækkevidde som kæmpeformationer i horisonten.

Vinden var i vest. Det blæste med tre til fire sekundmeter; mon vi kunne være heldige?

Pludselig kom den først boble. Vi gik rundt mod bagbord og fik den. Vi steg med en til to meter i sekundet, og hurtigt lå vi nu i 3000 fod. Det var spændende! Vejret var klart – så vi kunne se hele Vestsjælland!

Efterhånden forsvandt stiget, så vi måtte til at søge en ny boble. Vi gik i vinden. Mon der var en til? Skulle vi højere op i dag? Det skulle vi åbenbart, for pludselig kom vi ind i en nedadgående luftstrøm. Det ligger der altid rundt om en termikboble. Det kildede lidt i maven, og så kom stiget. Vi blev begge presset ned i sæderne, og i disse sekunder stiger ens vægt betragteligt! Vi gik igen rundt mod bagbord og fik bid.

Det er fantastisk, at mærke disse enorme usynlige kræfter, der bare presser os i vejret.

Vi lå nu i 4800 fod, da vi fladede ud. Det var bare herligt!

Det er altid spændende at flyve, og dette var beskrivelsen af en ganske almindelig time i luften med et svævefly.

Under helt ekstreme forhold flyver man helt op til 10 km højde, altså 30.000 fod med de moderne svævefly.

Dette billede fra flyvningen skal bruges til at illustrere Helligåndens dåb, og alt det, som den betød og betyder for mig i dag

**) notat: Hvad er termik?*

Når jordoverfladen på en solskinsdag bliver opvarmet, afgiver den noget af varmen til den omgivende luft, og denne luft vil så slippe jorden, fordi den er nogle få grader varmere og stige til vejrs i form af en blære eller en såkaldt varmluftboble.

I begyndelsen er den relativ lille, men udvider sig kolosalt på grund af trykket, der aftager med højden sammen med temperaturen, der falder med 1 grad pr. 100 meter, og stigningen fortsætter så længe, der er forskel på temperaturen i boblen og den omkringværende luft.

- Det er disse varmebobler/termikbobler, vi svævepiloter jagter inden de fortættes og bliver til skyer.

Det er ofte svært, da de jo er delvis usynlige. Dog kan man mange gange se måger, musvåger og ørne ligge og få stor højde her i disse varmekoncentrationer, og så styrer man selvfølgelig derhen, hvor det foregår og lægger sig "side by side" og følger dem rundt i store cirkler. Det er simpelthen fascinerende, og her bliver vi indtil kraften er neutraliseret.

- Så er det videre til den næste.....

Det første og det største er, at jeg fik del i Guds kærlighed. Jeg begyndte at se med de samme øjne som Jesus. Der står jo, at han ynkedes inderligt over skaren, for de var som får uden hyrde. Når vi ser det, mærker vi vores magtesløshed; hvad afføder det så??

Bøn, bøn, bøn! Nu oplever vi at bønner slet ikke er kedelig. Nu kan vi pludselig bede i timevis. Hvad virker den så? Ledelse ved Helligånden. Nu er du blevet et sendebud på Kristi vegne, og det er jo, hvad denne lille bog handler om.

Når du bliver løftet op i den åndelige termik, vil det gå fra bobbel/herlighed til bobbel/herlighed. Du vinder dyrebare sjæle for Gud. Du har åndelig autoritet. De onde ånder flygter, hvor du kommer. Dit specielle kald bliver stadfæstet – for mig var det juniorarbejdet, som Gud har velsignet gennem 35 dejlige år!

Du kan undre dig over alt det, der sker omkring dig, men det er Kristus, der ved Helligånden har taget bolig i os, og så sker der noget.

Vær forberedt på, at der også er kamp. Du vil ligeledes komme ind i de nedadgående luftstrømme. Når det sker, så husk, det ikke er kød og blod, vi kæmper imod, men mørkets

åndemagter. (Efeserbrevet 6:12). Men ”termikken” kommer, og du vil sejre ved ham, der har al magt i himmel og på jord.

Kanofart i Canada.

For tredje gang har jeg været en tur i Canada!

Det er jo et stort, vidunderligt land, med mange spændende udfordringer.

Min yngre bror Egon, som har boet her i 35 år, er sammen med sin hustru, Hanne og deres to børn, Micael og Elisabeth aktive i Pinsekirken.

Egon er gammel spejder, så det var nærliggende at realisere enhver spejders drøm:

Kano, kort, kompas, kamera, telt og måske en lille fiskestang!

Vi løste licens til et stort område på 8000 kvadratkilometer, der er beliggende syd for Hutson Bay. ALGONQUIN PARK.

Navnet stammer fra indianere, som boede her for 100 år siden. De gik vestpå og eksisterer stadig.

Området består af kæmpe skove, bjerge, søer og floder. Flora og fauna kan sammenlignes med Sveriges.

Her er bjørne, bævere, jærv og flere hjortearter, også den stor moose (elsdyr) har vi mødt flere gange. Det er et storslået syn. Der er et væld af mindre pelsdyr.

Der er også mange fiskearter: laks, ørred, bass, gedder, sandart og endelig kæmpegedder.

Muskellunge – muskie, som den populært kaldes, helt op til 20 kg.

I denne skønne nationalpark råder naturen fuldt og helt, så for os er det et paradis at besøge.

Det blev det ikke for to unge mennesker, som var på tur i området for nogle år siden. De blev begge dræbt af en grizzly bjørn, der overfaldt dem i deres telt. Hvad var mon årsagen?

Måske havde de ikke fået deres madvarer hængt op i træerne. En bjørn, som får fært af noget spiseligt er svær at stoppe.....

.....Tilbage i sommeren 1994 var Ellinor og jeg, sammen med min søster, ligeledes på tur med Egon i denne skønne natur. Efter en drøj dagstur i kanoen i regnstorm klarede det op hen under aften, og vi slog lejr på et næs i skoven mellem to søer. Solen skinnede, og vi fik tørret alt udstyr, og nød det.

Vi tog en svømmetur, vandet var varmt, og herefter var det aftensmaden, der skulle laves.

Bålet blev tændt og efter kort tid kunne vi nyde de lidt specielle retter, som medbringes på sådan en tur. Mørket kom hurtigt, og vi måtte i gang med at hænge alt spiseligt op i en pose mellem træerne.

Nu skulle der hygges omkring bålet. Her blev sunget aftensange, og efter vi havde bedt sammen og takket for en god dag, kravlede vi i de svære soveposer. Vi lå i to små telte et stykke fra hinanden på grund af terrænet

Vi var trætte alle fire, og efter få minutter var der ro i dameteltet.

Egon og jeg kom til at more os over en episode tidligere på aftenen: Da jeg prøvede at gå i land på en anden lejrplads, gled jeg så lang jeg var på lerbunden og forsvandt næsten under overfladen – med alt tøjet på. Jeg forstod godt, de skreg af grin! Nu hang skjorte, trøje og bukser over resterne af vores bål, så det skulle nok være tørt, når vi vågnede i morgen.

Jeg vendte mig i posen og prøvede at falde i søvn.

Når mørket falder på, vågner mange af dyrene og skal på jagt efter føde. En flok ulve hylede! Det er lidt uhyggeligt, men da der er mad nok til dem, er der ingen fare for os.

Jeg måtte om på den anden side. Her var lidt hårdt, og nu begyndte nogle store Bull-frogs at lave koncert. Jeg kendte ikke de meget mærkelige lyde, så jeg prøvede at vække Egon. Men han var langt væk i søvnen, så det måtte jeg opgive.

..... Pludselig var der noget, der puslede få meter fra teltet. Jeg blev bange og begyndte at svede. Hvad mon det var? Nu kom beretningen om de to unge mennesker, der blev dræbt af en bjørn i mine tanker, og jeg var rædselsslagen. Nu måtte jeg ud af posen. Forsigtigt lynede jeg den svære pose ned. Det puslede stadigvæk. Jeg lagde mig den anden vej, kun i lagenposen. Hvad skulle jeg gøre?

Som den ældste følte jeg et ansvar for de andre.

Nu begyndte jeg at bede. Ja nærmest ”råbe” til den almægtige Gud om at gribe ind. Mit ”râb” var dog næsten lydløst, men Gud hørte det!

Nogle få sekunder efter bønnen skete der noget fantastisk. Helligånden indskød et vers fra en Salme i min bevidsthed, og det lød: **”Herrens engel slår lejr om dem, der frygter ham.”** Salme 34:8. Det var vidunderligt, at al frygt var som blæst væk, og få minutter efter kravlede jeg ned i min varme sovepose og faldt i søvn.

Næste morgen stod jeg tidligt op for at få et bad i søen, men også for at undersøge, hvad det var, der havde puslet.

Et jordegern havde fundet og spist min pulverfløde, der lå under en busk tæt ved teltet! Endvidere var der spor af et elsdyr, som også havde passeret teltet i løbet af natten.

Under svømmeturen så jeg den hvidhovede ørn svæve på opvinden fra skoven på jagt efter fisk. Det var et betagende syn.

Efterhånden var der kommet liv i de andre, så der blev lavet kaffe og smurt madder.

Vi hyggede os om bålet og snakkede om nattens begivenheder. Vi delte Guds Ord og glædede os til en ny dag, med høj himmel og tørt tøj!

Lidt om ”ismerne”.

Mange ”ismer” og mange menneskelige ideologier falder og bliver afsløret i disse år.

Evangeliet, sandheden om livet træder frem i stråleglans igennem ”ismernes” tågeslør.

En morgen var jeg i bøn, og Gud viste mig et herligt syn: Jesus himlens kongesøn stod ovenpå en masse forkullede rester af et eller andet ubestemmeligt.

Jeg spurgte Helligånden, hvad det var, Jesus stod ovenpå?

Og han svarede: ”Det er alle de ismer og falske ideologier, som har vildført mennesker i millionvis og stadig gør det.”

Jeg blev meget stille og jublede i mit hjerte, for Jesus og kun han, er vejen, sandheden og livet!

Mine tanker gik til darvinismen, som de sidste 150 år har haft held til med sine teorier at forvirre og forkvakle mange menneskers tro på Gud.

Både Josef Stalin og Leon Trotskij var troende men blev overbeviste om, at darvins teori om arternes oprindelse var rigtige, og med denne antagelse frasagde de troen på Gud som almægtig skaber. Da evolutionsteorien kom, fik racismen en videnskabelig begrundelse. Flere ”store” ledere brugte denne teori som undskyldning for udnyttelse og grusomheder.

Nazisterne byggede på den samme teori, da de tog livet af de 6 millioner jøder. Man mente ikke, at jøderne var så højt udviklet som den ariske race, og at de derfor ville komme til at blive sorteret bort af ”det naturlige udvalg” som er drivkraften i evolutionsteorien.

Mon ikke vi ud af dette ser, hvad det afføder at forlade troen på en kærlig Gud og så antage disse sataniske teorier, som darvinismen står for?

Hvad med den liberale teologi?

Som talsmand kunne vi her nævne Julius Wellhausen, han var teolog men fornægtede Bibelens troværdighed, satte spørgsmål ved dens under og hævdede, at den var en samling menneskelige skrifter. Samtidige hævdede han, at ”menneskets fornuft er fuldkommen tryk og troværdig”.

Efter at have frastjålet kirken i Europa grundlaget for dens eksistens fortsatte Wellhausen med at regere fra graven: Liberalismen fortsætter med at kalde sig kristent, selv om den fornægter Bibelens guddommelighed. Hvilket bedrag!

Også humanismen har gjort sit til, at menneskers syn på Bibelens sandheder og guddommelighed er blevet devalueret.

Her lyder det budskab: ”Mennesket altings mål.”

Det var under renaissance, paroler begyndte at lyde, og tænkere som Voltaire, Rousseau, Darwin, Nietzsche og Freud har hver især bidraget til den moderne humanisme, som vi kender den.

Disse filosoffer blev naturligvis en torn i øjet på den daværende kirke. De fornægtede skabelsesberetningen, jomfrufødslen, Jesu opstandelse, tegn og under – og også det evige liv! Hvad var så tilbage?

Religiøs administration og tomme kirkebænke, nøjagtig som vi ser det i dag.

Jeg kunne også her nævne kommunismen, som har forfulgt og dræbt 40-50 millioner igennem årene, fordi de havde et andet menneskesyn end det, systemet stod for.

Mange andre ”ismer” kunne nævnes, men alle bliver de afsløret i disse år, hvor Guds Rige bryder igennem med ufattelig kraft og proklamationen der lyder: Jesus Kristus er kongernes Konge og herrernes Herre. Halleluja!

Kildeangivelse: ”Flammende ild.” Bibelcenter Bergen.

Hvorfor skrev jeg denne bog?

For at fortælle om Guds kærlighed til en falden menneskeslægt, idet han sendte sin egen Søn og ofre ham for dig og mig.

For at fortælle, at vi bliver accepteret af Gud ved frelsen i Jesus Kristus til at leve et dædelfrit liv midt i en vanartet og forvildet slægt og dermed skinne som himmellys i verden, medens vi holder fast ved Guds ord. Filipperbrevet 2:14-15.

For at fortælle om Bibelens troværdighed og dermed Helligåndens realitet, virke og suveræne ledelse. Tegn og under følger den, som tror.

For at fortælle dig, som læser dette, at Gud har en plads – en opgave, som kun du kan løse, og dertil giver han dig sin nådegave. Du er dyrebar i Guds øjne. Søg ham igennem bønne og forvent svar. Tag de skridt, som Helligånden viser dig.

For at fortælle dig, at du kan have vækkelse omkring dig hele dit liv og dermed føre dyrebare mennesker til Gud.

Du er ikke afhængig af, om der er vækkelse i Pensacola eller Toronto Airport (jeg har været der!) Du er ene og alene afhængig af den Hellige Ånd, og det er herligt. Han ønsker, at den ild og kærlighed, som du modtog ved Helligåndens dåb, skal leve og virke hver eneste dag i dit liv. Når længslen er i dit hjerte, vil du få lov at opleve mange skønne ting med Helligånden, og du skal se Gud sætte mennesker i frihed og blive mødt med lægedom.

Jeg mindes mit første møde med Jesusfolket fra Californien i 1972. Det var en broget flok! Nogle var veluddannede, andre var rockertyper med fletning ned ad nakken. Nogle var tidligere narkomaner, men ét havde de fælles: de havde mødt tømrermandens søn fra Nazaret, Jesus Kristus, og han havde sat dem i frihed fra syndens magt. Det var et stærkt vidnesbyrd, der lød fra deres hjerter. Nogle af pigerne brugte udtrykket: ”forelsket i Jesus.”

De gav udtryk for deres kærlighed til Jesus for alt det, han gik igennem for deres skyld.

Jesus siger, vi er hans brud, og han er vores brudgom, og heri ligger en dyb hemmelighed. Så lever vi i et ret forhold til Jesus, vil vi til stadighed føde åndelige børn! Vidunderligt.

Når jeg kigger i bakspejlet, ser jeg børn, juniorer, narkomaner, arbejdskollegaer samt nogle af de ”velbjergede,” som fik et møde med helten fra Golgata, Jesus Kristus. Det var ham, der ved Helligånden virkede det alt sammen. Al ære til Ham!

For at fortælle dig, at det, der skiller dig fra Gud, er synden.

Vi kan sammenligne den med et plankeværk, der står imellem Gud og dig.

Gud hader synden, men han elsker synderen.

Når vi så bekender vore synder for ham og gør op med dem, vi har syndet imod, falder plankeværket, og vi bliver ved troen på Jesus retfærdiggjort uforskyldt af hans nåde, og et helt nyt liv begynder for os.

Søg en menighed, hvor du mærker Guds nærhed, kærlighed og omsorg.

For at fortælle dig, at Gud er god og med os, når vi handler på hans ord!

I de år, hvor menigheden levede sit halve liv på gaden, prøvede mange okkulte bevægelser at få fodfæste i Slagelse. Der var tale om ”Guds børn”, ”Hara Krisna”, TM. m.fl.

Disse bevægelser annoncerede i dagspressen med deres møder, og så var det jo nemt for os at samles på samme tid i vores kirke og bede imod disse uhyggelige kræfter.

Jeg tror, det lykkedes hver gang, vi gik i bøn. Der blev aldrig etableret nogen af disse sekter her i byen. Gud hørte vore bønner!

Nogle gange gik vi til deres orienteringsmøder. Vi havde i forvejen været sammen for at bede imod dette uhyggelige, og derfor var vi jo spændte på, hvad Helligånden ville gøre.

Vi satte os stille ned og bad. Mødet gik i gang, og lederen trådte frem og begyndte på sin orientering, men han kom ikke ret langt, for han mærkede, der var nogle ”forkerte vibrationer”, som hindrede ham i at gennemføre sit forehavende.

Synlig nervøs henvendte han sig til de tilstedeværende: om der var spørgsmål, eller om nogen ville fortælle noget? Det var der helt sikkert, og nu kom der helt andre boller på suppen! En af de ældste rejste sig, og budskabet om helten fra Golgata lød klart! Guds søn, som var og er den eneste, der har gjort noget for alle mennesker på hele kloden!

Han gav sit liv for at løse os fra syndens magt, så vi i dag kan leve et helt nyt liv!

Der blev virkelig lyttet, og en god debat kom i gang, hvor næsten alle deltog. Der blev også sagt tak for det gode budskab, der havde lydt.

Gud er stor!

For at fortælle dig, at Gud ønsker det allerbedste for vores liv. Derfor opdrager han os:
”**For jeres opdragelses skyld skal I holde ud; Gud behandler jer som sønner. For hvor er den søn, som ikke tugtes af sin far? Hvis I lades uden den opdragelse, som er alles lod, er I uægte børn og ikke sønner.**

Engang havde vi vore jordiske fædre som opdragere og havde respekt for dem; må vi da ikke endnu mere underkaste os under åndernes fader, så vi kan få livet?

For vore fædre tugtede os for en kort tid, som de nu ville, men Gud gør det til vort bedste, for at vi skal få del i hans hellighed.

Al opdragelse vækker rigtignok snarere ubehag end glæde, mens den står på, men bagefter bliver frugten fred og retfærdighed for dem, der har gennemgået den.”

Når vi læser Hebræerbrevet 12:7-11, får vi et klart billede af Guds kærlighed til os, selv om det sommetider kan være svært at forstå og acceptere. Men vi ved, at hans motiv altid er kærlighed, så vi skal lære at sige tak under alle forhold.

Vi fik for 39 år siden en dejlig dreng. Men under fødslen blev han skadet meget i sin hjerne. Dvs. han kan intet selv.

Det var en stor sorg, som ramte os. – Men igennem de mange år har vi aldrig opgivet håbet om, at Gud ville gribe ind ved at oprejse Steen til et stort vidnesbyrd for mange mennesker.

I de 39 år, hvor vi stort set selv har passet ham, har der været mange kriser og kampe, men vi fik lært at bede – både for ham og for vore omgivelser.

Når man bliver prøvet og lider, forstår man bedre andre menneskers smerte. Herren giver os at føle ansvar og kærlighed, og det har givet os mange kontakter igennem alle årene.

For få år siden blev Steen meget syg med meget høj feber.

Ellinor og han blev indlagt på sygehuset i Slagelse, og her viste det sig, at den ene lunge var klappet sammen.

Det blev til 10 dages ophold, men her kunne man ikke operere eller gøre noget særligt for ham.

Det var svært at se ham kæmpe for at få luft!

De gav os den besked, som lød: ”Tag ham hjem og smertestil ham”.

Vi kørte så af sted med ham; men i stedet for at fylde ham med piller, bad vi for ham!

Og hvad skete så? I løbet af få timer faldt temperaturen til det normale. Steen lavede helt op og blev mere ligevægtig og glad, end han nogensinde havde været! Jesus greb bare ind, al ære til ham!

Med Steen har vi haft mange skønne oplevelser. Jeg husker en morgen, jeg stod ved hans seng og bad med ham. Pludselig blev hans ansigt forvandlet. Han lignede eller fik en engels ansigt, der bare strålede. Jeg kaldte på Ellinor: ”Kom og se Steens ansigt!” Hun kom og så det smukkeste ansigt, man kunne tænke sig. Da priste vi Gud sammen, og her, om ikke før, gik det op for os, at vi havde englebesøg og havde haft det i 39 år. Halleluja!

For at fortælle dig, at Gud ser, bedømmer og vurderer tingene på en hel anderledes og langt større måde end os små mennesker.

Vi er jo kun som støvfugl i sammenligning med Ham, himlens og jordens skaber, men dyrebare og nødvendige, for at hans gerning kan fuldføres her på jorden. Vi er hans hænder og fødder, så lad os stræbe efter at gøre hans vilje de få sekunder, vi er her, i sammenligning med evigheden; en svimlende tanke, men realistisk!

Jeg har mange gange i min bøn sagt til Gud: ”Her er jeg, send mig. – Hvorfor bruger du mig ikke noget mere?”

Selv tænkte jeg: det er jo ved, at mit virkefelt efterhånden er så indsnævret!

Når man er på efterløn, kommer man jo ikke så langt omkring.
Her stoppede Herren mig og viste mig, at man aldrig får akkord på at frelse mennesker. Det er nåde over nåde, hver gang det lykkes at bjerge en sjæl for evigheden.

Jeg blev meget stille, for nu viste Helligånden mig en globus. Her var tegnet eller trukket nogle linier, der dannede en stor trekant! Det sydligste punkt var egnen omkring Nice (Sydfrankrig), videre til Danmark, op til Grønland, videre til Aurora (Toronto) i Canada og tilbage til Rivieraen. Jeg var stille og i mit hjerte talte Helligånden til mig: ”Jeg sendte dig til Rivieraen, her delte du traktater ud, og du mødte manden i bjerglandsbyen. Han og flere fik et møde med mig, som de aldrig glemmer! Hvad skete der på Grønland? Bad du ikke med fire dyrebare sjæle? Her havde du bøger med, som blev givet til dem, du boede hos og dem, jeg førte dig sammen med. I Canada mødte du ”tilfældigt” en chauffør, der var ved at miste sit job på grund af sygdom i sine ben. Lægerne kunne ikke hjælpe ham, men da I bad for ham, helbredte jeg ham.”
Jo, jeg husker alle disse forudberedte gerninger, og mit hjerte jubler. Dog længes jeg efter at mere må ske rundt omkring mig.
Men når Gud er tilfreds med mig, må jeg også være tilfreds.....
Halleluja, al ære til Ham.

Tak.

Vi har gennem tiden haft god hjælp, når vi skulle udenfor de fire vægge – først fra min aldrig svigtende svigermor. Og flere søstre i menigheden har været til stor hjælp for os og for Steen, deriblandt Alice Hamann. Tak, Alice for de mange timer og for din kærlighed til Steen.

En stor tak til Ellinor, min kære kone. Du accepterede min tjeneste og nådegave efterhånden. Det skete jo at Uffe var væk, og hvor var han henne? Ude i en opgave for at hjælpe en dyrebar sjæl, som var i nød.

Tak til Gud, fordi han altid greb ind – også med hjælp og styrke til dig herhjemme.

Tak for bunker af kager, æbleskiver, marmelademadder og strømme af kaffe, the og saftvand, som gennem 35 år altid var parat, når juniorgruppen sluttede kl. 21.00.

- og når vi var sammen i vores cellegruppe.

Tak til vor ældste søn, Kim for mange gode timer i båden med fiskestangen.

Tak for din hjælp på alle vore sommerlejr og møder.

Tak til din kone, Anni og jeres sønner, Jesper og Jonas. Alle har I været en stor hjælp og opmuntring gennem årene.